

ЛОИС МАКМАСТЪР БЮДЖОЛД ПОДАРЪЦИ ЗА ЗИМНИЯ ПРАЗНИК

Част 15 от „Бараяр“

Превод от английски: З. Петков, —

chitanka.info

Оръженосецът Роик чу по ръчния си комуникатор гласа на охраната при външната врата.

— Пристигнаха. Външните врати са заключени — лаконично съобщи пазачът.

— Разбрах — отговори Роик. — Изключвам защитния купол на сградата.

Той се обърна към скрития пулт за управление на защитата, инсталиран до резбованата двукрила врата на преддверието в замъка Воркосиган, притисна длан към скенера и въведе кратък код. Едва чутото бучене на силовото поле, защитаващо огромният дом, стихна.

Роик разтревожено погледна през тесния прозорец до главния вход. В задълженията му влизаше да отвори широко вратите, когато лимузината на м'лорд^[1] спре отпред. После се огледа, проверявайки състоянието на ливреята на дом Воркосиган — ботушите са излъскани до огледален блясък, ръбът на панталона е изгладен, сребърните обшивки проблясват, тъмнокафявата тъкан е безупречно чиста.

Бузите му пламнаха от обидния спомен за това, как лорд Воркосиган се появи в това преддверие в компанията на почетни гости и завари непристойна сцена с участието на ескобарски съдебни пристави и буболечешко масло. В онзи момент Роик изглеждаше като последен глупак и беше почти гол, ако не броим дебелия слой от онази лепкава гадост. И досега чуваше строгата насмешлива реплика на лорд Воркосиган, режеща като бръснач: „Оръженосец Роик, вие не сте в униформа“.

Той ме мисли за идиот.

Още по-лошо беше това, че нахлуването на ескобарците беше пропуск в системата за сигурност и макар че формално дежурството не беше негово — та той спеше, по дяволите! — все пак беше в къщата и следователно беше длъжен да е на разположение в случай на непредвидени ситуации. Цялата тази каша се стовари на неговата глава — в буквалния смисъл. М'лорд го отпрати от местопроизшествието с думите: „Роик... идете да се изкъпете“, но неясно защо Роик приемаше това като по-лошо наказание от което и да е друго.

Оръженосецът още веднъж провери външния си вид.

Дългата сребриста лимузина почти безшумно достигна до входа и спря. Вратата на предното отделение се вдигна, откривайки шофьора, старшия — и плашещо компетентен — оръженосец, Пим.

Той отвори вратата на пътническия салон и бързо заобиколи лимузината, за да помогне на м'лорд и спътниците му да излязат. Старшият оръженосец погледна към тесния прозорец до входа и обходи с безпристрастен поглед Роик и преддверието зад гърба му: всичко е наред, този път няма нищо непредвидено. Пим натъртено беше информирал Роик, че пристигат Особено Важни Личности — другопланетни сватбени гости. За което Роик можеше и сам да се досети, след като м'лорд лично отиде до космодрума, за да ги посрещне при слизането им от орбита. Но нали Пим също присъства на онази катастрофа с буболечешкото масло... От онзи ден насам той формулираше своите указания към Роик пределно ясно, не оставяйки възможност за двусмислености или случайности.

Пръв от лимузината изкочи нисък човек в добре скроен сив костюм: лорд Воркосиган. Той оживено сочеше огромния каменен замък и безспирно говореше нещо, като непрекъснато се оглеждаше назад и адресираше към своите гости горда, но топла усмивка.

Веднага щом резбованата врата се отвори, пускайки вътре струя хладен въздух от зимната вечер на Ворбар Султана и няколко проблясващи снежинки, Роик се изпъна и мислено съпостави излизащите от лимузината хора със списъка на службата по безопасност, който беше получил предварително. Висока жена носеше бебе, завито в одеяло. До нея загрижено се суетеше пълничък усмихнат мъж. Това, разбира се, са Ботари-Джесек. Госпожа Елена Ботари-Джесек беше дъщеря на покойния легендарен оръженосец Ботари. Пим се постара да внуши на Роик, че тя има абсолютно право на допуск в замъка Воркосиган, където е израснала заедно с м'лорд. И без сребристите пластини на невроконтактите по челото и слепоочията не беше трудно да се разпознае в ниския възрастен мъж бетанския скоков пилот Ард Мейхю. (Странно: нима скоковите пилоти изглеждат толкова уморени след полет?) Е, какво пък — майката на м'лорд, графиня Воркосиган също беше бетанка, а често примигващият и трясещ се от студ пилот се стори на Роик съвсем безопасен. За разлика от последния гост. Роик изумено ококори очи.

Огромната фигура се разгъваше, излизайки от лимузината. Изправяйки се, тя ставаше висока — и по-висока — и по-висока... Пим, който беше с почти същия ръст като Роик, не достигаше дори до рамото ѝ. Гостът поправи широкия сиво-бял шинел с военна кройка и

отметна главата си назад. Светлината на горния фенер попадна на лицето му и се отрази от... Нима от долната устна стърчат зъби^[2]?

Сержант Таура — по метода на изключването Роик разбра, че именно това име принадлежи на този гост. Пим даде на Роик да разбере, че Таура е стар боен другар на м'лорд и нареди да не се заблуждава от ниското звание, защото това е много важна персона (макар и доста тайнствена, както, между другото, и всичко свързано с предишната работа на лорд Майлс Воркосиган в Имперската служба за безопасност). Самият Пим беше служил в ИмпСи. А Роик не беше, за което му напомняха... е, средно по три пъти на ден.

Следвайки лорд Воркосиган, всички пристигнали се струпаха в преддверието, смеейки се и говорейки, и отръскаха снега от дрехите си. Шинелът излетя от огромните рамене, точно като опънато от вятър платно, а притежателката му ловко се завъртя на пети, внимателно сгъвайки дрехата така, че да може удобно да я подаде. Роик се отдръпна, стараейки се да избегне удара от тежката кестенява коса, която мина пред лицето му, а после пристъпи напред и се оказа лице в... с носа в... втренчил поглед в съвсем неочаквано деколте. Деколтетото беше обшито с ярко розова коприна и се спускаше в остър ъгъл надолу. Той вдигна очи. Издадена брадичка — гладка, без брада. Любопитни бледокехлибарени очи гледат надолу право към него — както му се стори, с лека насмешка. Зъбатата усмивка беше доста плашеща.

Пим делово се разпореждаше с прислугата и багажа. Гласът на лорд Воркосиган накара Роик да се опомни.

— Роик, графът и графинята още ли са на официалния обяд?

— Върнаха се преди около двадесет минути, м'лорд. Качиха се горе, в стаите си, за да се преоблекат.

Лорд Воркосиган се обърна към жената с бебето, които бяха вече обкръжени от ято гукащи прислужнички.

— Родителите ще ми одерат кожата, ако не те отведе незабавно при тях. Да тръгваме. Майка ми няма търпение да види кръщелничката си. Мога да се обзаложа, че малката Корделия ще грабне сърцето на графиня Корделия в пухкавите си ръчички за около три и половина секунди. Най-много.

Той се обърна и се заизкачва по парадното стълбище, повличайки със себе си всичките Ботари-Джесек. На площадката лорд Воркосиган

се обърна и викна през рамо:

— Роик, придружи Ард и Таура до отделените им стаи и се погрижи да имат всичко необходимо. Ще се съберем в библиотеката след като се освежите или каквото там ви е нужно. Там ще има закуски и напитки.

Значи това е жена-сержант. В галактическите сили това е възможно. Някога майката на м'лорд е била прочут бетански офицер. „Само че тази дама-сержант освен всичко останало е дяволска великанка-мутантка“ — помисли си Роик и побърза да прогони тази мисъл. В дома на Воркосиган нямаше място за такива провинциални предразсъдъци. Макар че тя явно беше резултат от генно инженерство. Нямаше друга възможност. След като се поокопити, той успя да произнесе:

— Мога ли да взема чантата ви... ъ-ъ... сержант?

— О... добре.

Поглеждайки със съмнение Роик, тя му предаде чантата, която висеше на рамото ѝ. Розовият лак на ноктите^[3] ѝ не можеше да скрие факта, че това са оръжия, масивни и функционални, като на леопард. Тежката чанта едва не изкълчи ръката на Роик. Той изстиска от себе си отчаяна усмивка и с двете ръце повлачи чантата по стълбите.

Първи беше настанен умореният пилот. Стаите за гости на третия етаж, предоставени на сержант Таура, бяха модернизирани наскоро и имаха отделна баня. Покоите на м'лорд бяха в същия коридор, зад ъгъла. Тя вдигна ръка и прокара пръсти по тавана, усмихвайки се одобрително: таваните в замъка Воркосиган бяха на три метра височина.

— Е — каза тя, обръщайки се към Роик, — сватба по време на Зимния празник се счита по бараярските обичаи за нещо благоприятно, така ли?

— По-често се правят сватби през лятото. Според мен, сватбата беше планирана за Зимния празник, защото годеницата на м'лорд има ваканция между семестрите в университета.

Гъстите вежди удивено се повдигнаха.

— Тя е студентка?

— Да, мадам^[4].

Към жените-сержанти май трябваше да се обръща с „мадам“. Виж, Пим не би сбъркал.

— Не знаех, че е толкова млада.

— Не, мадам. Госпожа Ворсоасон е вдовица. Има малък син, Ники. Той е на девет. Побъркан е на тема скокови кораби. Случайно да знаете, този пилот харесва ли деца?

Ники навярно щеше да се залепи за Мейхю.

— О, не зная. Мисля, че и Ард не знае. В наемническата флота не се срещат често деца.

Значи трябва да внимава малкия Ники да не се сблъска с груб отказ. Може би на м'лорд и бъдещата м'лейди в сегашната ситуация ще им е трудно да му отделят достатъчно внимание.

Сержант Таура обиколи стаята, разглеждайки (както се надяваше Роик, с одобрение) удобната обстановка, после надникна през прозореца, гледащ към градината, завита в бяло зимно одеяло. Под светлината на охранителните прожектори снегът проблясваше тържествено.

— Сигурно е правилно, че в края на краищата реши да се ожени за ворска жена. — Тя смръщи нос. — Всъщност, какви са тези вор — социална класа, воинска каста и нещо друго? От обясненията на Майлс не ставаше ясно. Той говори за тях така, че започва да ми изглежда като някаква религия. Или в краен случай — като неговата вяра.

Роик озадачено замига.

— Ами... не. И да. Те са всичко това. Ворите са... ами... вори.

— Но сега, когато Бараяр се обновява, нима останалите слоеве от обществото не изразяват недоволство от съществуването на наследствена аристокрация?

— Но те са си наши вори!

— Думи на бараярец. Хм. Значи вие можете да ги критикувате, но господ да е на помощ на онези външни, които посмеят да направят същото?

— Да — потвърди той с облекчение. Изглежда тя разбра всичко, независимо от неговото объркано обяснение.

— Вътрешна работа. Ясно.

Насмешката ѝ се смени с навъсена съсредоточеност, която, честно казано, не беше чак толкова тревожеща: поне не се виждаха хищните ѝ нокти... Таура замислено мачкаше завесата с пръсти и случайно заплете нокти в скъпата тъкан. Намръщвайки се, тя освободи ръката си и я скри зад гърба си.

— Значи тя е вор. Прекрасно. Но дали го обича?

Роик почувства в гласа ѝ странна тревога, но не знаеше как да я изтълкува.

— Абсолютно съм сигурен в това, мадам — уверено заяви той.

Не му се искаше да се съмнява в това, че мрачното настроение на бъдещата м'лейди и навъсеното ѝ чело са предизвикани от предсватбените вълнения в добавка към изпитните стресове, които се прибавиха към не толкова отдавнашната ѝ загуба.

— Разбира се. — Усмивката на Таура не беше много искрена. — Отдавна ли служителите на лорд Воркосиган, оръженосец Роик?

— От миналата зима, мадам. В отряда на оръженосците към дом Воркосиган се появи свободно място. Изпратиха ме по препоръка на Градската стража в Хасадар — добави той малко жлъчно, очаквайки че тя ще се надсмее над скромния му, невоенен произход. — Разбирате ли, двадесетте оръженосци на графа винаги се набират от собствения му окръг.

Тя изобщо не реагира на думите му; изглежда, че думите „Градска стража на Хасадар“ не значеха нищо за нея.

Той реши, че също има право да зададе въпрос.

— А вие... дълго ли сте му служили? Там?

В онази галактическа пустош, където м'лорд е придобил толкова екзотични приятели.

Лицето ѝ омекна и отново разцъфна в зъбата усмивка.

— В известен смисъл — през целия си живот. Или поне от момента, в който започна истинският ми живот. Преди десет години. Той е велик човек.

Това заявление беше направено с пълна убеденост. Е, той определено беше син на велик човек. Граф Арал Воркосиган беше колос, който се издигаше над последния полувековен отрязък от историята на Бараяр. Кариерата на лорд Майлс не беше толкова публична и гръмка. И никой не разказваше за нея на Роик, най-младия оръженосец, понеже той не беше служил в Имперската служба по безопасност, за разлика от м'лорд и почти всички останали оръженосци.

Но Роик харесваше дребния лорд. С всичките си родови травми и други подобни (Роик се стараеше да не употребява неприятната дума „мутация“) животът му не беше лесен, независимо от знатния му

произход. Доста трудно му бе да си осигури най-обикновени неща, като например... например, женитба. Макар че м'лорд имаше предостатъчно мозък — като компенсация за недоразвитото си тяло. На Роик само му се искаше той да не смята най-младшия си телохранител за глупак.

— Библиотеката е вдясно от стълбите на първия етаж. Трябва да се мине през още една стая, читалнята. — Той вдигна ръка в прощален поздрав, възнамерявайки да се раздели с тази плашеща великанка. — Обядът днес не е тържествен, така че няма нужда да се обличате. — Тя озадачено огледа своя измачкан от пътуването костюм: широк розов жакет и панталони и Роик припряно добави: — Имам предвид, че не трябва да обличате официален тоалет. Това, което е на вас, е напълно приемливо.

— О! — отзова се тя с явно облекчение. — Така е по-ясно. Благодаря.

* * *

Завършвайки обичайната обиколка на помещенията, Роик се върна в стаята пред библиотеката — и откри великанката и пилота. Те разглеждаха изложените там сватбени подаръци. Вече няколко седмици пристигаха най-разнообразни предмети. Те се предоставяха на Пим; оръженосецът разопаковаше всичко, проверяваше безопасността им, после ги опаковаше отново, за да могат женихът и невестата отново да го разопаковат и да го поставят за всеобщо обозрение, заедно с картичката от дарителя.

— Виж, ето го твоя, Ард — каза сержант Таура. — А ето го и подаръка от Ели.

— О, и какво е избрала в крайна сметка? — заинтересува се пилотът. — В един момент ми каза, че обмисля дали да не изпрати на булката нашийник с верига за Майлс, но се опасяваше, че няма да я разберат правилно.

— Не. — Таура демонстрира пухкава сияеща черна тъкан, дълга колкото нея. — Изглежда е някаква шуба... Не, почакай: това е одеяло! Красота! Пипни го, Ард. Потресаващо меко. И топло. — Тя притисна

меката тъкан към бузата си и от дългите ѝ устни се отрони радостен смях. — То мърка!

Мейхю удивено вдигна вежди.

— Боже мили! Нима тя... Е, това си е малко рисковано.

Таура го погледна недоумяващо и попита:

— Рисковано? Защо?

Мейхю неопределено махна с ръка.

— Това е живо одеяло. Генетичен конструкт. Прилича на онова, което някога Майлс подари на Ели. Ако тя е решила отново да се възползва от неговите подаръци, то това изглежда достатъчно прозрачен намек. — Той се поколеба. — Макар че ако е купила за щастливата двойка ново, то това вече има съвсем друг смисъл.

— Ох! — Таура наклони глава и мрачно погледна към одеялото. — Моят живот е твърде кратък, за да играя на толкова сложни игри, Ард. Така че, какво означава този подарък?

— Нямам никаква представа. Нощем всички котки са... е, в случая, черни. Интересно дали не е предназначено да послужи като редакционен коментар?

— Е, дори и да е така, да не си и помислил да разкажеш това на горката булка. Иначе ти обещавам: ще префасонирам скоковите ти приставки на дантелени салфетчици. — Тя разпери заплашително нокти и изразително ги размърда. — С голи ръце.

Разбира се, това беше шега, но пилотът примирително кимна и се усмихна, давайки да се разбере, че напълно е оценил сериозността на заплахата. В този момент Таура забеляза Роик, прибра живото одеяло обратно в кутията и скромно скри ръцете си зад гърба.

Врата към библиотеката се отвори и оттам надникна лорд Воркосиган.

— А, ето ви и вас! — Той влезе в читалнята. — Елен и Баз скоро ще слязат; тя храни малката Корделия. Ти сигурно вече страшно си огладняла, Таура. Да тръгваме, ще опиташ закуските. Днес готвачката ми е надминала себе си.

Той топло се усмихна на огромния сержант. Главата на Роик едва достигаше до рамото ѝ, а лицето на м'лорд оставаше на нивото на кръста ѝ. На Роик изведнъж му хрумна, че Таура се издига над него примерно така, както жените със среден ръст — над лорд Воркосиган. Та той през цялото време вижда жените такива!

Ох.

М'лорд покани гостите в библиотеката, но не тръгна след тях, а затвори вратата и повика Роик при себе си. Вдигайки глава, той замислено изглежда своя най-висок оръженосец и понижи глас:

— Ще ви помоля утре сутринта да заведете сержант Таура в Стария град. Уговорих лейди Алис да представи Таура на своята модистка и да ѝ комплектова гардероб на бараярска лейди за предстоящите празници. Пригответе се целия ден да сте на тяхно разположение.

Роик трескаво преглътна. Лелята на м'лорд, лейди Алис Ворпатрил беше като че ли най-плашещата от всички жени, с които се беше сблъсквал Роик — дори и с поправката за ръст. В столицата тя се считаше за законодател на модата и приличието за високопоставените вор. На нея принадлежеше последната дума по въпросите за дрехите, стила и етикета — тя беше и официалната домакиня на приемите на самия император Грегор. А с езика си лейди Алис можеше да нацепи всеки неудачник на тънки лентички и да ги завърже на панделки още преди да успеят да паднат на пода.

— Как, по дяволите, успяхте да... — неволно изтърси Роик и със закъснение прехапа език.

М'лорд се ухили:

— Бях много убедителен. И освен това лейди Алис обича предизвикателствата. Ако ѝ провърви, дори ще успее да откаже Таура от любимото ѝ яркорозово. Някакъв безмозъчен тип ѝ казал някога, че това е много непредизвикателен цвят и сега тя го ползва за най-неподходящи дрехи в най-неподходящи количества... А той не ѝ отива! Е, лейди Алис ще се справи с това. Ако някой ти поиска мнението (не че има такава вероятност), гласувай за онова, което ще избере Алис.

„Като че ли бих посмял да ѝ възразя!“ — едва не изтърси Роик. Той се изпъна и се постара да изглежда като внимателен и умен слушател.

Лорд Воркосиган почука с пръст по шева на панталона и усмивката му помръкна.

— И още — надявам се че ще се погрижиш Таура да не... хм... не я оскърбяват или поставят в неудобно положение, или... е, разбираш ме. Не че можеш да попречиш на околните да я зяпат —

няма никакви шансове за това. Но я придружавай на всички обществени места и бъди нащрек да отклоняваш от нея всички неприятности. Искаше ми се сам да я придружа, но тези предсватбени приготовления... Слава Богу, остана още малко.

— Как се справя госпожа Ворсоасон? — скромно се поинтересува Роик.

Той вече два дни се измъчваше от въпроса дали да доложи на някой за онзи пристъп на сълзи, но бъдещата м'лейди едва ли се досещаше, че тихият ѝ плач в един от тъмните коридори на замъка Воркосиган беше в присъствието на един бързо оттеглил се свидетел.

Съдейки по това, колко затворено стана изведнъж лицето на м'лорд, той може би знаеше за това.

— Тя сега има... много допълнителни проблеми. Ще се опитам по възможност да я освободя от всички организационни задачи.

На Роик му се стори, че свива рамене далеч не толкова уверено, колкото би могъл.

Но м'лорд веднага се развесели.

— Както и да е, искам сержант Таура да остане доволна от посещението си на Бараяр в приказния сезон на Зимния празник. Сигурно повече няма да има възможност да дойде тук. Искам да си спомня тази седмица като че ли... По дяволите, искам да се чувства като Пепеляшка, която с едно махване на вълшебната пръчица се озовава на бала! Бог ми е свидетел, че го е заслужила. Полунощ настъпва твърде бързо.

Роик се опита да свикне с мисълта как лорд Воркосиган играе ролята на кръстник-вълшебник за тази великанка.

— Да... И кой е прекрасният принц?

Усмивката на м'лорд стана някак крива, а във въздишката му се чувстваше нещо като болка.

— А! Да. Сега това е основният проблем, нали?

Той освободи Роик с привичния си небрежен поздрав — неопределено махване с ръка към челото — и отиде при гостите си в библиотеката.

---

[1] „М'лорд“, „м'лейди“, вместо „милорд“, „милейди“ — разказът се води от името на Роик, а съкратеното (диалектно)

произнасяне явно се дължи на провинциалния му произход. — Бел.пр.

↑

[2] Непреводимо. Има се предвид точно удължените предни зъби на хищниците, с които разкъсват жертвите си. Навсякъде, където става дума за зъбите на Таура, се има предвид точно това. — Бел.пр. ↑

[3] Непреводимо. Има се предвид нокти на хищник, пригодени за разкъсване. Навсякъде, където става дума за ноктите на Таура, се има предвид точно това. — Бел.пр. ↑

[4] Непреводимо. Аналог на обръщението „сър“ към по-висш военен чин, но в женски род. — Бел.пр. ↑

* * *

По време на цялата си служба в градската полиция на Хасадар на Роик не му се беше случвало да влиза в модна къща, която поне малко да прилича на салона на модистката на лейди Ворпатрил. На оживената улица във Ворбар Султана за съществуването му намекваше само скромна медна табелка, на която пишеше „Естела“. Той предпазливо се качи на втория етаж. Застланото с килим дървено стълбище жалостиво скърцаше под тежките крачки на Таура. След като се изкачиха, той надникна в тиха стая, която съвсем спокойно можеше да е гостна на някоя аристократка. Никъде нямаше закачалки с дрехи или поне манекен: само пухкав килим, приглушено осветление, столове и маса, на която без никакво неудобство можеше да се поднася чай даже в императорската резиденция. За негово огромно облекчение лейди Ворпатрил ги беше изпреварила и ги чакаше в стаята, разговаряйки с някаква жена в тъмна рокля.

Таура се приведе за да мине през вратата и отново се изправи. Жените се обърнаха. Роик вежливо се поклони. Той нямаше представа какво точно е казал м'лорд на своята леля, но когато тя погледна към Таура, очите ѝ само леко се разшириха. Втората жена също не трепна при вида на острите зъби, нокти и огромния ръст — но когато погледът ѝ се плъзна по розовия костюм, тя неодобрително се намръщи.

Настъпи мълчание. Лейди Алис отправи към Роик въпросителен поглед и той разбра, че в задълженията му влиза и представяне — както когато въвежда гости в замъка Воркосиган.

— Сержант Таура, миледи — високо обяви той и млъкна, очаквайки следващите подсказки.

Изчаквайки още миг, лейди Алис разбра, че няма смисъл да разчита на него и с усмивка тръгна напред, протягайки ръка.

— Сержант Таура! Аз съм лелята на Майлс Воркосиган, Алис Ворпатрил. Позволете ми да ви приветствам с „добре дошла“ на Бараяр. Моят племенник ми разказа за вас.

Таура нерешително протегна грамадната си ръка, обгърна тънките пръсти на лейди Алис и внимателно ги стисна.

— Страхувам се, че на мен той ми разказа твърде малко за вас — каза тя. От притеснение гласът ѝ звучеше като хрипливо ръмжене. — Аз не познавам ничий лели. Неясно защо ми се струваше, че ще сте по-възрастна. И... не толкова красива.

Лейди Ворпатрил се усмихна — и то доста одобрително. Роик реши, че само няколкото сребърни кичура в прическата и леко избледнялата кожа издаваха истинската ѝ възраст. Лейди Алис беше стройна, елегантна и уверена в себе си — както винаги. Тя представи Таура на втората жена — госпожа Някоя-си, но не Естела, макар че Роик мислено започна да я нарича именно така. Оказа се, че това е старшата модистка.

— Много се радвам на възможността да посетя родната планета на Майлс... лорд Воркосиган — каза Таура. — Макар че когато ме покани за сезона на Зимния празник, не разбрах точно за какъв сезон става въпрос — светски или ловен, и какво трябва да си нося — тоалети или оръжие.

Усмивката на лейди Ворпатрил стана леко хищна.

— Но и тоалетите са оръжие, мила — в достатъчно умелите ръце. Позволете ми да ви запозная с останалите оръжейници.

Тя посочи към вратата в другия край на стаята, зад която изглежда се намираха по-скромни работни помещения, с лазерни скенери, пултове за моделиране, камари с екзотични тъкани и опитни шивачки. Или вълшебни пръчки — Роик изобщо не разбираше от тези неща. Втората жена кимна.

— Моля, елате насам, сержант Таура. Лейди Алис каза, че днес трябва да свършим много неща.

— Миледи! — извика паникьосано Роик към отдалечаващите се жени. — А аз какво да правя?

— Почакайте минутка тук, оръженосец — подхвърли през рамо лейди Алис. — Сега ще се върна.

Таура също се озърна — точно в момента, в който вратата започна да се затваря зад нея. За миг на странното ѝ лице се появи такова изражение, като че ли всеки момент щеше да помоли „Не ме изоставяй!“.

Смееше ли да седне в креслото? Роик реши, че не. Той постоя неподвижно няколко секунди, после обиколи цялата стая и накрая, след като се обърна с гръб към стената, покрита с изящни украшения,

зае позата на охранител, в която, благодарение на богатата си напоследък практика, можеше да стои часове наред.

След малко лейди Ворпатрил се върна, праметнала през ръката си вързоп от яркорозова тъкан и връчи всичко на Роик.

— Отнесете това на племенника ми и му предайте, че съм поръчала да ги скрие. А още по-добре — да ги изгори. Изобщо, да прави каквото реши, но при никакви обстоятелства да не допуска отново да попаднат в ръцете на тази млада жена. Върнете се след около... ами... след четири часа. Вие, разбира се, сте най-декоративния от оръженосците на Майлс, но няма нужда да стърчите тук и да задръствате приемната на Естел. Изчезвайте!

Той погледна темето на безупречно сресаната глава, опитвайки се да разбере как тази жена винаги успява да го накара да се чувства като четиригодишно момченце — или да му внуши желанието да избяга и да се скрие в някой голям чувал. Опитвайки се някак да се утеши, Роик си помисли, че тя действа точно така и на собствения си племенник, който вече беше на трийсет и една и който трябваше вече да е свикнал с нея.

Той се яви на пост в посоченото време — и му се наложи да почака още около двадесетина минути, а може би и повече. Някаква младша шивачка го помоли да почака и му предложи по избор чай или вино, но той вежливо отказа. Най-накрая вратата се отвори и отначало до него достигнаха гласове.

Баритонът на Таура беше невъзможно да се сбърка.

— Не зная, лейди Алис. Никога в живота си не съм носила такива поли.

— Няколко минути ще потренирате: ще седнете, ще станете, ще се разходите. А, Роик се е върнал. Добре.

Лейди Алис влезе първа — и колкото и да беше странно, започна да наблюдава Роик. След нея в стаята влезе видение в яркозелено.

О, разбира се, това пак беше Таура, но... Кожата ѝ, изглеждаща жълтеникава и мътна на розовия фон, сега изглеждаше като сияеща слонова кост. Зеления жакет плътно прилепваше по талията. По нагоре — бледи рамене и дълга шия изникваха като цвете над бялата ленена якичка. Изящен жакет до бедрата. Тясна зелена пола до средата на глезените. Широки маншети, обшити с тънък бял шнур — китките ѝ вече изглеждаха не гигантски, а напълно пропорционални. Розовият

лак беше изчезнал, заменен от тъмен, с цвят на червено дърво. Гъстата коса, отметната на гърба, се беше превърнала в тайнствено заплетен възел, плътно притиснат към главата и украсен със зелена... шапка? Накратко — някакво хитроумно нещо, леко наклонено встрани. Странната форма на лицето ѝ вече изглеждаше художествена и изискана, а не уродлива.

— Да-а — каза лейди Ворпатрил. — Така е добре.

Роик затвори устата си.

Криво усмихвайки се, Таура внимателно пристъпи напред.

— Аз съм телохранител — каза тя, явно продължавайки разговора си с лейди Ворпатрил. — Нима в това облекло ще мога да ритна някого по зъбите?

— На жените, облекли този костюм, няма да им се налага да правят това сами — отговори лейди Алис. — Ще се намерят желаещи да избият зъбите на онзи, който ѝ е досадил. Нали, Роик?

— Ако не се изпотрепят един другото в навалищата — изтърси Роик и се изчерви.

Ъгълчето на устните ѝ леко се повдигна. Златистите ѝ очи заискриха, точно като шампанско. Таура забеляза в ъгъла на стаята голямо огледало в резбована рамка и, приближавайки се, започна да разглежда онази част от себе си, която успя да се отрази в него.

— Така... значи това е ефектно?

— До ужас! — потвърди Роик.

И веднага улови яростния поглед, хвърлен към него от лейди Алис иззад гърба на Таура. Устните ѝ безмълвно произнесоха: „Не, глупако!“. Той млъкна изплашено.

— О! — зъбатата усмивка на Таура угасна. — Но аз и без това плаша хората. Човешките същества са толкова крехки! Ако успееш да ги хванеш както трябва, може да им откъснеш главата. Искаше ми се да се харесам на... някого. За разнообразие. Може би все пак ще е по-добре да облека розовата рокля с панделките?

Лейси Алис спокойно каза:

— Нали вече решихме, че неизкусителния външен вид е подходящ за далеч по-малки момиченца.

— Искате да кажете — за тези, които са с доста по-нисък ръст?

— Красотата може да бъде много различна. На вашата е необходимо достойнство. Аз самата никога не бих се украсила с

розови панделки!

На Роик му се стори, че това беше казано с известно отчаяние.

Таура погледна към лейди Алис: изглежда това заявление я беше поразило.

— Да... Сигурно е така.

— Ще привлечете към себе си по-смелите мъже.

— О, това го знам. — Таура сви рамене. — Просто се надяхах на... по-голям избор, поне сега. — И тя едва чуто добави: — И той вече не е свободен.

„Кой е този Той?“ — неволно си помисли Роик. Това беше казано с много тъжен тон. Някой много висок поклонник, който вече е слязъл от сцената? По-висок от Роик? Такива мъже не се срещат много често.

* * *

Лейди Алис завърши деня като заведе своята подопечна в кафето с ограничен достъп, което беше много популярно сред дамите, причисляващи себе си към класата на висшите вор. Това беше отчасти с образователна цел, отчасти — за удовлетворяване на нуждите от яростния обмен на веществата на Таура. Докато сервитьорът им носеше блюдата едно след друго, лейди Алис енергично я засипваше със съвети за всичко, започвайки от това как изящно да излезе от лимузината с тясна пола, с осанката, поведението на масата — чак до тънкостите в статуса на различните вори. Независимо от гигантските си размери Таура беше в прекрасна форма, а и не се оплакваше от липса на координация — така че възприемаше всичко в движение и постигаше потресаващи успехи.

Роик, на когото в това обучение беше отделена ролята на джентълмен, беше подложен на рязка критика. Отначало той се чувстваше страшно неловко и не на място, но скоро разбра, че редом до Таура може да счита себе си за невидим. Дори и да привличаха косите погледи на другите посетители, то поне коментарите им бяха достатъчно тихи или отдалечени, така че той не чувстваше необходимост да им обръща внимание. За щастие, цялото внимание на Таура беше приковано към нейната наставница. И за разлика от Роик, на нея не трябваше да ѝ се повтаря два пъти едно и също указание.

Когато лейди Ворпатрил се отдалечи, за да обсъди някаква тънкость с метр д'отела, Таура се наведе над него и прошепна:

— Тя е много добре запозната с всичко това, нали?

— Повече от всички останали.

Тя се облегна и удовлетворено се усмихна:

— Хората на Майлс винаги са най-добрите. — И при това оценяващо погледна Роик.

Келнерът преведе покрай тях добре облечена вореса, която водеше момиченце, приблизително на една възраст с Ники. Преди да стигне до стола си, момичето рязко спря и се втренчи в Таура. Ръката ѝ с изпънат пръст изумено се повдигна:

— Мамо, виж тази огромна...

Майка ѝ бързо я хвана за ръката, хвърли им разтревожен поглед и започна тихо да се кара на момичето колко е невежливо да се сочи с пръст. Таура отправи към момичето широка дружелюбна усмивка. Това беше грешка...

Момичето изписка и скри лицето си в полата на майка си, вкопчвайки се отчаяно в нея. Жената хвърли към Таура изплашено-яростен поглед и повлече момичето обратно, не към масата, а към изхода. В другия край на залата лейди Алис стремително се обърна.

Роик погледна към Таура — и веднага съжали. На лицето ѝ отначало застина гримаса на ужас — а после изведнъж жално се смръщи. Изглеждаше готова да се разплаче, но задържа дишането си и се овладя.

Напрегнат, готов да се хвърли (накъде?), Роик безпомощно се облегна назад. Нима м'лорд не му поръча да я пази именно от такива инциденти?

Трепетно преглъщайки, Таура успокои дишането си. Видът ѝ беше нездрав, като след раняване с нож. Но какво можеше да направи той? Не можеше да извади парализатора и да стреля в ужасеното момиченце!

Мигновено преценявайки станалото, лейди Алис бързо се върна при тях. Хвърляйки на Роик недоволен поглед, тя седна на мястото си. С някаква жизнерадостна забележка тя се опита да заглади впечатлението от случката, но не успя да възстанови приятната атмосфера. Таура през цялото време се опитваше да се свие и да изглежда по-малка, което беше безполезно, а започвайки да се

усмихва, веднага се сепваше и се опитваше да прикрие устата си с ръка.

На Роик много му се искаше отново да стане патрулен в глухите улички на Хасадар.

* * *

Връщайки се в замъка Воросиган със своите подопечни, Роик се чувстваше така, като че ли са го прекарвали през сокоизстисквачка. Със задника напред. И то няколко пъти. Опитвайки се да види нещо иззад планината от кутии, които му се наложи да носи (останалите, както мадам Естел увери Таура, щяха да ги доставят в замъка), той успя да ги внесе в къщата, без да изпусне нито една. Под ръководството на лейди Ворпатрил той предаде кутиите на две прислужнички, които бързо ги отнесоха.

От читалнята се дочу гласът на м'лорд:

— Вие ли сте, лельо Алис? Ние сме тук.

Роик със закъснение се вмъкна след толкова неприличащите една на друга жени и успя да види как м'лорд представя сержант Таура на бъдещата си съпруга, госпожа Екатерин Ворсоасон. Тя явно — както изглежда, всички останали, с изключение на Роик — беше предупредена предварително: без дори да мигне, тя протегна ръка към грамадната жена и я поздрави с безупречна вежливост. Бъдещата м'лейди тази вечер изглеждаше доста уморена — макар че вероятно това впечатление отчасти се обясняваше със скучното сиво полутраурно облекло, което тя продължаваше да носи. Тъмните ѝ коси бяха прибрани в строг кок. Облеклото ѝ прекрасно се съчетаваше със сивия граждански костюм, от онези, които предпочиташе м'лорд, така че изглеждаха като двама играчи от един отбор.

М'лорд огледа новия зелен костюм с искрено одобрение.

— Великолепна работа, лельо Алис! Знаех си, че мога да разчитам на вас. А с тази прическа ефектът е просто потресаващ, Таура. — Той вдигна глава нагоре. — Да не би флотските медици да са успели да намерят нови методи за лечение? Изобщо не виждам бели косми. Великолепно!

Тя се поколеба за секунда, но после каза:

— Не, просто си купих индивидуално подбрана боя за коса.

— А! — Той направи извинителен жест, като че ли се опитваше да отхвърли предишните си думи. — Е, изглежда великолепно.

От преддверието се дочуха гласове; оръженосец Пим въвеждаше нов гост.

— Можеш да не обявяваш пристигането ми, Пим.

— Да, сър. Те са тук. И лейди Алис току-що пристигна.

— Още по-добре.

Саймън Илиян (шеф на ИмпСи в оставка) влезе в читалнята, сведе се над ръката на лейди Алис, след което я взе под ръка. Тя ласкаво му се усмихна. Илиян също прие съвършено спокойно запознанството си със сержант Таура, целуна с поклон ръката ѝ и каза:

— Много се радвам, че най-накрая имам възможност да се запозная с вас, сержант. Надявам се, че засега вашето гостуване в Бараяр протича приятно?

— Да, сър — смутено отговори тя, явно преодолявайки желанието си да отдаде чест само защото той продължаваше да държи ръката ѝ. Роик прекрасно я разбираше: той също беше по-висок от Илиян, но страшният шеф на Имперската служба за безопасност предизвикваше дори у него желание да отдаде чест, а той дори не беше в армията! — Лейди Алис беше великолепна.

Изглежда никой не възнамеряваше да споменава за неприятния инцидент в кафето.

— Това не ме учудва. А, Майлс — добави Илиян, — тъкмо идвам от императорския дворец. Точно когато се сбогувах с Грегор, донесоха приятна новина. Днес лорд Ворбаталия е арестуван в космодрума на Ворбар Султана: опитал се да напусне планетата с променена външност.

М'лорд въздъхна продължително.

— Е, значи това противно задание е приключено. Отлично. Боях се, че ще се проточи през целия Зимен празник.

Илиян се усмихна:

— На мен ми се стори, че именно затова се зае толкова енергично с него.

— Ха! Ще се опитам да изтълкувам всичко в полза на нашия скъп Грегор и ще смятам, че възлагайки ми тази задача, той не е мислил за моя личен краен срок. Тази каша наистина се забърка напълно неочаквано.

— Задание? — попита сержант Таура.

— Моята нова длъжност на Имперски ревизор преди около месец направи странен и неочакван завој в посока на криминално разследване — обясни м'лорд. — Открихме, че лорд Ворбаталия, който е наследник на граф (както и аз) на един от южните окръзи, се е забъркал с шайка джексъниански контрабандисти. Или, може би, е купен от тях. Накратко, по времето когато дойде часът за разплата, той беше затънал до уши в търговия със забранени стоки, в истории със заложници и убийства. Много гадна компания, но със задоволство мога да съобщя, че тя напълно прекрати своята дейност. Грегор обмисля дали да не изпрати джексънианците у дома им в кутия, замразени по всички правила. Нека техните покровители да решават дали си струва да харчат пари за съживяването им. Ако в края на краищата следствието установи, че Ворбаталия е виновен за всичко, което си мисля... сигурно ще му разрешат да извърши самоубийство в затвора, заради баща му. — М'лорд се намръщи. — А ако не е, ще се наложи да убеждаваме Съвета на Графовете да утвърди по-пряк начин за възстановяване на ворската чест. Не трябва да се допуска корупцията на толкова високо ниво да се разпространява и да опорочава всички ни.

— Грегор е много доволен от резултатите в това твоє разследване — отбеляза Илиян.

— Има си хас. Той беше бесен заради отвличането на принцеса Оливия — макар че, както винаги, изглеждаше доста спокоен. Невъоръжен кораб, колко пътници загинаха! Горките. Боже, истински кошмар!

Роик слушаше всичко това с известно недоволство. Струваше му се, че би могъл да направи много повече през последния месец, когато м'лорд толкова активно се занимаваше с това нашумяло задание. Само че Пим не му възложи нищо. Разбира се, все някой трябваше да охранява замъка Воркосиган. Седмица след седмица...

— Но стига за това. — М'лорд улови благодарния поглед на госпожа Ворсоасон. — Нека минем на по-приятни теми. Защо не отвориш новия си подарък, любов моя?

Госпожа Ворсоасон се обърна към затрупаната с подаръци маса.

— Ето я картичката. О! Пак адмирал Куин?

М'лорд взе картичката, удивено повдигайки вежди.

— Какво, този път без стихче? Какво разочарование!

— Може би това е за да компенсира... О, Боже! Виж ти. И то от Земята! — Тя извади от кутийката къса тройна верижка с прекрасно подобрани перли и го поднесе към шията си. — Направено е като колие. Колко е красиво!

Тя приближи украшението към шията си, събирайки краищата на закопчалките зад врата си.

— Искаш ли да го закопчая? — предложи годеникът ѝ.

— За малко. — Тя наклони глава, а м'лорд вдигна ръце и малко се позамота със закопчалката. Тя се приближи към огледалото над незапалената камина и се обърна за да се полюбува как чудното украшение блести на светлината, след което изпрати на м'лорд насмешлива усмивка. — Мисля, че тези перли прекрасно ще се съчетаят с това, което ще облека вдругиден. Как мислите, лейди Алис?

Лейди Алис леко наклони глава, обмисляйки този толкова важен въпрос.

— О... Да, разбира се.

М'лорд се поклони, приемайки това одобрение на висшата инстанция. Но виж, погледът който размени с годеницата си, Роик не успя да изтълкува, макар че изглеждаше доволен и дори спокоен. Сержант Таура, наблюдаваща тази сценка, разтревожено се намръщи.

Госпожа Ворсоасон свали перлите и ги прибра обратно в обшитата с кадифе кутия, където те меко засияха.

— Мисля, че трябва да позволим на гостите си да се освежат преди вечеря, Майлс.

— О, да. Само че трябва да задържа за малко Саймън. Ще ни извините ли? Когато всички сте готови, елате в библиотеката — ще се поднесат напитки. Някой да уведоми Ард. А къде е Ард?

— Ники го взе в плен и го отведе — отговори госпожа Ворсоасон. — Сигурно ще трябва да се притека на помощ на горкия човек.

М'лорд и Илиян се оттеглиха в библиотеката. Лейди Алис отведе Таура — вероятно, за да ѝ даде последен урок по бараярски етикет преди тържествената вечеря с участието на граф и графиня Воркосиган. Все още мръщейки се, Таура се обърна към булката. Роик изпрати великанката с леко съжалителен поглед; изведнъж му се прииска да узнае какво ли би било да патрулира по глухите улички на Хасадар заедно с нея.

— М'лейди, тоест, госпожо Ворсоасон — заговори Роик, когато тя вече се беше обърнала, за да излезе.

— Още за малко. — Тя с усмивка се обърна към него.

— А какво ѝ е на... тоест — на колко години е сержант Таура? Имате ли представа?

— Доколкото знам, на около двадесет и шест по стандартния календар.

Значи всъщност тя е малко по-млада от Роик. Стори му се несправедливо, че наемничката изглежда толкова по-... по-сложна.

— Тогава защо побеляват косите ѝ? Ако тя е продукт на генно инженерство, струва ми се че не би трябвало да пропускат такива детайли?

Госпожа Ворсоасон съжалително разпери ръце.

— Предполагам, че това е личен въпрос, който трябва да се обсъжда с нея самата, а не с мен.

— О! — Роик озадачено смръщи чело. — А откъде е тя? Къде се е запознал м'лорд с нея?

— Както той ми обясни, по време на една от своите секретни операции. Той я измъкнал от една много отвратителна биологическа лаборатория на Архипелага Джексън. Там се опитвали да създадат свръхвойник. Избявайки се от робството, тя станала много ценен боец в оперативната му група. — Тя помълча малко и замислено добави: — И негова любовница. Доколкото разбрах, също доста високо ценена.

Роик внезапно се почувства като глупав селяндур. Провинциалист. Той въобще не беше подходящ за живота сред изкушените от галактичните обичаи столични вори.

— Ъ-ъ... той ли ви го каза? И... това не ви притеснява?

Той си помисли, че срещата ѝ със сержант Таура може би е била много по-трудна, отколкото изглеждаше на пръв поглед.

— Това е било преди мен, Роик. — Устните ѝ леко се кривнаха. — Не разбрах точно дали се оправдаваше или хвалеше. Но сега, когато я видях, съм склонна да мисля, че се е хвалил.

— Но... но как... Искам да кажа — тя е толкова висока, а той... хм...

Сега очите ѝ се присвиха, искрейки от смях.

— Не ми е разказвал такива подробности, Роик. Това не би било рицарска постъпка.

— Спрямо вас? Да, сигурно.

— Спрямо нея.

— О! О... Хм... аха.

— А щом стана дума за това, някога чух от него, че разликата в ръста няма никакво значение, когато и двамата лежат. И смятам, че съм напълно съгласна с това.

С усмивка, която той определено не би посмял да интерпретира, тя тръгна да търси Ники.

* * *

Не мина и час, когато, за учудване на Роик, Пим го повика по ръчния комуникатор и му заповяда да приготви лимузината на м'лорд. Роик спря колата пред входа и влезе в покрития с черно-бели плочки вестибюл, където откри м'лорд, помагащ на госпожа Ворсоасон да се облече.

— Сигурна ли си, че не искаш да дойда с теб? — разтревожено я питаше м'лорд. — Искаше ми се да те изпратя до вкъщи и да се убедя, че всичко ще е наред.

Госпожа Ворсоасон притисна ръка към челото си. Лицето ѝ беше бледо и влажно от пот — почти зелено.

— Не. Не, Роик ще ме закара. Връщай се при гостите си. Те са пристигнали отдалеч, а ти ще бъдеш с тях за много малко време. Съжалявам, че се държа така отвратително. Моля те, предай най-искрените ми извинения на графа и графинята.

— Ако се чувстваш зле, значи се чувстваш зле. Извиненията нямат нищо общо. Как мислиш, дали не се разболяваш? Мога да ти изпратя нашия личен лекар.

— Не знам. Надявам се, че не. В най-неподходящото време! Всъщност само ме боли глава. — Тя прехапа устни. — Струва ми се, че нямам температура.

Той вдигна ръка и попипа челото ѝ. Тя се намръщи.

— Не, не гориш. Но имаш студена пот. — Той малко се поколеба и, вече по-тихо, попита: — Може би нерви?

Тя също не отговори веднага.

— Не зная.

— Всички приготовления за сватбата са под контрол, нали знаеш. Достатъчно е просто да се появиш.

Усмивката ѝ се получи почти болезнена.

— И да не припадна.

Този път той мълча забележимо по-дълго.

— Знаеш ли, ако решиш, че наистина не можеш да се решиш на това, може да изкомандваш отбой. По всяко време. Дори в най-последната минута. Разбира се, аз се надявам, че няма да направиш това. Но трябва да знаеш, че можеш.

— Какво? Когато чакаме всичко живо, започвайки с императора и императрицата? Не мисля така.

— Ще оправя всичко, ако се наложи. — Той преглътна притеснено. — Помня, ти каза, че не искаш пищна сватба, но не разбрах че имаше предвид съвсем скромна. Извинявай.

Тя шумно въздъхна — почти с досада.

— Майлс, много те обичам, но ако ми се доповръща, бих предпочела първо да се върна вкъщи.

— О! Да. Роик, ако обичаш.

Той направи знак на оръженосеца да тръгва. Роик взе госпожа Ворсоасон под ръка. Тя трепереше.

— Ще изпратя Ники вкъщи с един от оръженосците след десерта — или веднага след като окончателно измъчи Ард. Ще позвъня у вас и ще им кажа, че се прибираш — извика след нея м'лорд.

Тя помахаша с ръка като знак, че го е чула. Роик ѝ помогна да се настани в пътническото отделение и затвори вратата. Съдейки по тъмния силует, тя се беше свила на кълбо, стискайки главата си с ръце.

М'лорд хапеше кокалчетата си и разстроено гледаше след тях, докато вратите не се затвориха.

* * *

Нощната смяна на Роик завърши още преди съмване на следващата сутрин. Командирът на графската охрана го повика по ръчния комуникатор и му заповяда да се яви в преддверието в спортно облекло за бягане: един от гостите на м'лорд беше изявил желание да излезе на улицата, за да се поразтъпче.

Той излезе в преддверието, обличайки в движение горнището си, и откри там Таура. Тя енергично загаряваше пред потресения поглед на Пим. Оказа се, че модистката на лейди Алис не е успяла да направи спортни облекла, така че великанката беше облечена в просто и далеч не ново спортно трико, но не ослепително розово, а в неутрално сив цвят. Тъканта плътно обгръщаше огромните форми и плътните мускули, които създаваха усещането за натегната мощна пружина. Малко неочаквано изглеждаше пуснатата на гърба ѝ коса.

— А, оръженосец Роик! Добро утро — поздрави тя, започвайки да се усмихва — и веднага прикри с длан устата си.

— Недейте... — Не успял веднага да подбере подходящите думи, Роик помахаше с ръка. — Няма нужда да правите това заради мен. На мен усмивката ви ми харесва.

В този момент той разбра, че това не беше вежлива лъжа. *Сега, когато започнах да свиквам с нея.*

Острите ѝ зъби пробляснаха.

— Надявам се, че не са ви изiritали от леглото. Майлс каза, че хората му използват за бягане тротоара около замъка, защото дължината му е около километър. Мисля, че няма да сбъркам пътя.

Роик улови твърде красноречивия поглед на Пим. Бяха го извикали не защото галактическата гостенка на м'лорд можеше да се загуби в града; той беше необходим, за да разрешава всички конфликти, които могат да възникнат от факта, че при вида ѝ потресените шофьори на Ворбар Султана ще блъснат колите си в тротоара или един в друг.

— Няма проблеми — моментално заяви Роик. — В такова време обикновено превръщаме балната зала в нещо като спортен център, но сега я подготвят за тържествения прием. Така че този месец съм

тренирал много малко. Ще ми е приятно за разнообразие да побягам с някой, който не е толкова по-стар... хм... по-нисък от мен.

Той крадешком погледна към Пим.

Хладната усмивка на старшия оръженосец, изпращащ отбора през отворените врати, обещавахе скорошна мъст.

— Забавлявайте се, деца.

Леденият вятър моментално издуха от Роик нощната му умора. Той преведе Таура покрай дежурния охранител на входа и веднага зави, за да тръгнат покрай високата сива стена. След няколко крачки Таура ускори хода си и побягна с леки подскоци. Още след няколко минути Роик съжали за нападките си към възрастния Пим: дългите крака на Таура просто гълтаха разстоянията. С края на окото си Роик следеше сутрешния трафик, който за щастие не беше особено оживен в този ранен час. Всичките си останали сили той съсредоточи на усилията да не опозори дома Воркосиган, рухвайки без дъх на земята. Очите на Таура блестяха от радостна възбуда, предизвикана от бягането: изглеждаше така, като че ли душата запълва цялото ѝ тяло, а тялото се възвисява, за да ѝ осигури повече място.

След пет-шест обиколки тя дори не се беше задъхала, но най-накрая забави ход — може би се беше съжалила над своя придружител.

— Да се разходим из градината, докато се поохладим — прохриптя Роик.

Градината на госпожа Ворсоасон, заемаща една трета от квартала, беше сватбения ѝ подарък към м'лорд. Стени и земни насипи го скриваха от чужди погледи откъм улицата. Те се промъкнаха покрай загражденията — градината беше временно затворена за външни лица и щеше да отвори отново след сватбата.

— О, господи! — ахна Таура, когато завиха по пътеката, криволичеща между снежните хълмове.

Те видяха поточе: черната вълниста вода бягаше между перестия лед по бреговете, поточето изящно се извиваше от единия ъгъл на градината до срещуположния. Розовозлатистата утринна светлина се отразяваше в сини сенки от заледените дървета и храсти.

— Боже, колко е красиво! Не съм и предполагала, че зимната градина може да е толкова приятна. А какво правят тези хора?

Група работници разтоварваха няколко товарни платформи, затрупани с планини от сандъци с всякакъв размер. На всеки имаше

надпис „Внимание, чуплив товар“. Други двама работници обикаляха с шлангове в ръце, пръскайки с вода храстите, отбелязани с жълти флагчета, за да направят повече блестящи висулки. Силуетите на бараярските растения изглеждаха светещи и необичайни в този си посребрен вид.

— Подреждат ледени скулптури. М'лорд поръча ледени цветя и скулптури на всякакви същества и неща, за да запълни градината с тях, понеже почти всички истински растения са под снега. А живи цветя могат да се сложат едва преди самата церемония, късно сутринта.

— Боже господи, той организира сватба на открито в такова време? Това какво е — някакъв бараярски обичай ли?

— Хм, не. Не съвсем. Доколкото знам, м'лорд отначало се надяваше на есенна сватба, но госпожа Ворсоасон още не беше готова. Но той вече беше решил, че сватбата ще е в градината. Идеята е гостите да се съберат в замъка Воркосиган, после да излязат тук, за да присъстват при произнасянето на клетвите, а накрая да се приберат в балната зала, където ще има тържествен прием, храна, танци и всичко останало.

И замръзнали, и първа помощ за пострадалите от преохлаждане...

— Но мисля че ако слънчевото време се задържи, всичко ще бъде наред.

Роик реши да премълчи за всички идеи на прислугата относно възможните катастрофи, заложи в този сценарий. Все едно, обслужващия персонал на замъка Воркосиган се беше обединил в решимостта си да направи така, че ексцентричният план на м'лорд да се осъществи.

Очите на Таура ярко пробляснаха на сутрешните лъчи на слънцето, промъкнало се между високите градски сгради.

— Нямам търпение да премеря роклята, която лейди Алис ми приготви за церемонията. Облеклата на бараярските дами са толкова интересни! Но сложни. Изглежда, в известен смисъл това е нещо като униформа, само че не знам каква да се чувствам в нея — новобранец или вражески агент. Е, мисля, че във всеки случай истинските дами няма да ме осъдят на разстрел. Налага се да уча толкова правила! Но сигурно на вас това ви изглежда много просто. Та вие сте израснали с това.

— Не съм израснал с това. — Неопределеното махване с ръка на Роик обхващаше внушителните каменни стени на замъка Воркосиган, издигащи се над обледенените дървета на вътрешната градина. — Баща ми е прост работник-строител в Хасадар. Това е столицата на Окръг Воркосиган, тя се намира на няколкостотин километра оттук, в подножието на Дендарийските планини. Там сега строят много. Той искаше да ме уреди за чирак на строежите, но ми се отвори възможност да стана уличен страж и аз се възползвах от нея. Честно казано, това беше доста импулсивно решение. Бях на осемнайсет и твърде малко разбирах от живота. После се наложи да науча много.

— А какво охранява уличната стража? Улиците?

— Включително и улиците. Всъщност — целия град. Правиш всичко, което трябва да се прави. Регулираш движението, докато не се е превърнало в една огромна тапа за улиците — или след като вече се е случило. Решаваш проблемите на онези, които са недоволни от нещо, опитваш се да им попречиш да убият роднините си или разчистваш бъркотията след това, ако не си успял. Намираш откраднатото имущество, ако ти провърви. Много време прекарах в нощни патрули. Когато обикаляш града пеша, виждаш страшно много неща, при това отблизо. Научих се как да се справям с парализатор, с шокова палка, с огромни пияни грубияни. И след няколко години започна да ми се струва, че се справям добре.

— А как се оказахте тук?

— А... Имаше един малък инцидент... — Той смутено сви рамене. — Някакъв психар окончателно превъртял и се опита да открие стрелба от автоматична иглена пушка на главния площад в час пик. Аз, хм... го разоръжих.

Веждите й удивено се вдигнаха.

— С парализатор ли?

— Уви, не. Тогава не бях на дежурство. Наложих се да правя всичко с голи ръце.

— Малко е трудничко да се приближиш достатъчно за ръкопашен бой до човек, който стреля с иглена пушка.

— Ъхъ. Това беше проблемът.

Устните й се отвориха в усмивка. Или поне белите й зъби изведнъж станаха по-дълги.

— В онзи момент всичко ми се струваше съвсем логично, макар че после изобщо не можех да си спомня за какво, по дяволите, съм си мислел. Както и да е, той уби само пет души, а не петдесет и пет. Неизвестно защо всички решиха че това е нещо изключително, макар че съм уверен, че това е нищо в сравнение с онова, с което се е налагало да се сблъскват там.

Вдигнатият ѝ поглед сигурно беше отправен към далечните звезди, макар че небето вече беше станало бледосиньо.

— Ей, ръстът ми може да е голям, но не съм иглобронирана. Ненавиждам онзи вой, с който режещите ленти се разгъват и прелитат край тебе, макар и с ума си да разбирам, че чувам само онези, които са ме пропуснали.

— Аха — прочувствено се съгласи Роик. — Накратко, вдигна се идиотски шум и някой ме препоръча лично на старшия оръженосец на м'лорд, Пим. И ето ме тук. — Той обгърна с поглед блестящата вълшебна градина. — Мисля, че в хасадарските улички бях по на място.

— Не. Майлс винаги е предпочитал да има крупни поддържащи сили. Страхува се от малките неприятности. Макар че с големите неприятности все пак се налага да се оправя сам.

След кратка пауза той попита:

— А как беше да си телохранителка, ъ-ъ... на м'лорд?

— Много ми е странно, когато чувам да го наричат така. За мен той винаги си остава малкия адмирал. Ами, най-често просто се надвесвах над хората. И ако трябваше, се усмихвах.

— Но усмивката ви всъщност е много мила! — запротестира той, успявайки да не добави на глас: „... когато свикнеш с нея“.

Изглежда имаше шанс да се научи на тактичност!

— О, не тази. Другата усмивка.

Тя я демонстрира, издавайки брадичката си напред. Роик беше принуден да признае, че тази усмивка беше по-широка. И... ъ-ъ... по-остра. Те точно минаваха покрай един от работниците. Той извика, стреснато отстъпи назад и припадна. Таура реагира мълниеносно: протегна ръка зад Роик и хвана тежката ледена скулптура, изобразяваща лисица в натурални размери, не позволявайки ѝ да падне върху покритата с плочи пътека и да се разлети на парчета. Роик помогна на уплашено заекващия работник да стане и изтупа снега от

куртката му. Таура му върна леденото украшение и похвали високата художественост на изделието.

Роик едва не се задави от сдържан смях. Когато работника остана зад гърба им, а те се отпавиха обратно към замъка, той каза:

— Разбрах какво имате предвид. А случвало ли се е да не свърши работа?

— Понякога. Следващия вариант беше да вдигна досадника за реверите. Понеже ръцете ми винаги са по-дълги от техните, те махаха като побъркани, но не успяваха да ме ударят. Това страшно ги вбесяваше.

— А след това?

Тя се ухили:

— За предпочитане — парализатор.

— Ха! Аха.

Без да забележат, те несприудено тръгнаха един до друг.

„Професионален разговор“ — помисли си Роик.

— А колко килограма вдигате?

— С адреналин или без?

— Ами, да кажем, без.

— Двеста и петдесет килограма, при удобен захват и от удобна позиция.

Той с уважение подсвирна.

— Ако някога решите да спрете да наемничите, знам една пожарна бригада, в която с радост ще ви приемат. Брат ми работи като пожарникар вкъщи, в Хасадар. Макар че, ако се замислиш, препоръката на милорд ще е доста по-полезна от моята.

— Точно такава мисъл никога не ми беше хрумвала. — Устата ѝ се присви, а веждите ѝ насмешливо се извиха. — Но — не. Мисля, че — ползвайки вашия израз — ще „наемнича“ засега... до края на живота си. Харесва ми да попадам на нови планети. Харесва ми да опознавам вашата. Никога не съм си представяла, че ще имам тази възможност.

— А колко планети вече сте видели?

— Изглежда вече съм им изгубила бройката. Преди знаех точно. Няколко десетки. А колко сте видяли вие?

— Само тази — призна си той. — Но редом с м'лорд и тази става все по-голяма, та чак главата ми се замайва. Става все по-сложна. Това

не ви ли звучи странно?

Тя отметна глава и се разсмя.

— Да, това е нашият Майлс. Адмирал Куин винаги е казвала, че е готова да тръгне с него и в ада, само и само да може да види какво ще стане после.

— Почакайте... Значи адмирал Куин, за който през цялото време чувам от вас, всъщност е жена-адмирал?

— Когато се запознах с нея, тя беше жена-командир. Познавам само един човек, който беше по-добър тактик от нея. Ако тръгнеш след Ели Куин, можеш да си сигурен: нещата могат да тръгнат зле, но няма да тръгнат глупаво. Тя не направи кариерата си в леглото, това могат да твърдят само глупаците. — Тя мимолетно се усмихна. — Това беше просто привилегия. И някой би казал, че за него, но аз бих казала — за нея.

Докато Роик успее да осмисли чутото, очите му се събраха.

— Искате да кажете, че м'лорд е спал и с нея с...

Той с малко закъснение се прекъсна на „също“ и почервения. Изглежда, че секретната работа на м'лорд беше още по-... объркана, отколкото му изглеждаше.

Тя наклони глава настрани, разглеждайки го с весело присвити очи.

— Това е любимият ми оттенък на розовото, Роик. Вие наистина сте просто момче, нали? Нашият живот е много неустойчив. Всичко може да тръгне на зле — бързо, неочаквано и във всеки момент. Хората свикват да вземат всичко, което могат и когато могат. Макар и за кратко. На всички ни е отпуснат кратък срок, на всеки различно. — Тя въздъхна. — Пътищата им се разделиха, когато той получи онези ужасни наранявания, заради които го изхвърлиха от службата по безопасност. Той не можеше да се върне обратно при флотата, а тя не пожела да се пресели тук. И за тези пропуснати шансове Ели Куин няма кого да вини, освен самата себе си. Макар че съм готова да призная, че на някои по рождение са им отпуснати повече шансове, отколкото на други. Затова казвам — улавяйте тези, които достигнете, дръжте ги здраво и не се оглеждайте назад.

— Може би нещо ви гони?

— Прекрасно зная, какво ме гони. — Усмивката ѝ проблясна отново, но този път тя се получи странно крива. — Накратко... може

Куин да е по-красива от мен, но затова пък винаги съм била по-висока.

Тук Таура кимна доволно, а после го погледна и добави:

— Мога да се обзаложа, че на Майлс му харесва вашия ръст. Той има мания на тази тема. И аз познавам офицери от всичките три пола, които се занимават с набиране на доброволци: на тях също биха им омекнали коленете при вида на вашите рамене.

Той изобщо не знаеше как трябва да реагира на това. Оставаше само да се надява, че тя се наслаждава на розовия цвят на бузите му.

— М'лорд ме мисли за глупак — мрачно каза той.

Тя удивено вдигна вежди.

— Не може да бъде.

— О, да. И представа си нямате как се издъних.

— Бях свидетелка как той прощава издънки, заради които стомаха му беше размазан по пода. В буквалния смисъл. Едва ли можете да се сравнявате с това. Колко бяха загиналите?

Е, ако погледнеш на случилото се от тази гледна точка...

— Николко — призна си той. — Просто ми се искаше да потъна вдън земя.

Тя съчувствено се усмихна.

— А, ето как сте се издънили! Хайде, разказвайте.

Той се поколеба.

— Имали ли сте сънища, в които се оказвате гол на главния площад на града, пред учителите ви, или нещо от този род?

— Обикновено сънувам по-екзотични кошмари, но — да.

— Е... Честно казано, точно това ми се случи наяве... Миналото лято братът на м'лорд, Марк, доведе вкъщи онзи проклет ескобарски биолог, доктор Боргос. Не знам къде го е намерил, но го настави в приземието на замъка Воркосиган. Направиха някакво акционерно предприятие. Биологът правеше бръмбари. А бръмбарите правеха масло. Тонове масло. Хлъзгаво бяло нещо, дори може да се яде. После се оказа, че биологът е нарушил мярка за неотклонение на Ескобар и е избягал. Там са искали да го съдят за мошеничество. И ето, съдебните пристави, които бяха изпратени да го арестуват, пристигнаха и успяха да принудят охраната да ги пусне в замъка Воркосиган. Естествено, избраха такъв момент, когато в къщата нямаше почти никой. Лорд Марк и сестрите Куделка, които също участваха в това буболечешко предприятие, се сбиха с приставите, за да не им позволят да отведат

Боргос. Прислугата ме събуди, за да се оправя с това. Те бяха паникьосани — дори не ми дадоха да си обуя униформените панталони. А пък аз току-що бях заспал след нощна смяна. Почти бях успял да изхвърля всичкото това безобразие навън, когато входната врата се отвори и влезе м'лорд с госпожа Ворсоасон и цялата ѝ родă. Току-що се бяха сгодили и искаха да направят добро впечатление на всички. Впечатлението се получи незабравимо, уверявам ви. Бях само по шорти, ботуши и около пет килограма буболечешко масло — и се опитвах да се справя с онези крещящи с цяло гърло лепкави психари.

Таура издаде някакъв приглушен звук. Тя затисна устата си с ръка, но това не помогна: иззад ръката ѝ продължаваше да се чува тих вой. Очите ѝ искряха.

— Мога да се закълна, че всичко това нямаше да е толкова ужасно, ако бях обул шортите наопаки, но бях сложил парализатора правилно. Още чувам как Пим казва... — Тук той имитира най-сухия тон на старшия оръженосец: — „Оръжието трябва да се носи отдясно, оръженосец.“

Тук тя не издържа и се разсмя с цяло гърло, оглеждайки го от главата до петите — с леко смущаващо одобрение.

— Доста внушителна словесна картина, Роик.

Той неволно се усмихна.

— Сигурно. Не зная дали м'лорд ми е простил, но че Пим не е — това е сигурно. — Той въздъхна. — Ако случайно забележите някъде тези дяволски бръмбари-повръщачи, мачкайте ги безжалостно. Противни биотрансформирани мутанти, трябва да ги унищожават, за да не се размножават.

Смехът ѝ рязко секна.

Роик мислено повтори последната си фраза и достигна до неприятен извод: с помощта на думите можеш да направиш далеч по-отвратителни неща, отколкото с помощта на съмнителни хранителни продукти или дори с иглена пушка.

Той не смееше да я погледне в лицето, но все пак се застави да обърне поглед надясно.

Лицето ѝ беше съвсем неподвижно, съвсем бяло и съвсем безизразно. И съвсем ужасяващо.

„Имах предвид онези проклети бръмбари, а не вас!“ Той едва успя да стисне устни, за да не позволи на тези думи да се изплъзнат от

тях. Само щяха да влошат положението му. Той не можеше да измисли начин да се извини така, че да не обърка още повече нещата.

— А! Да — проговори тя най-накрая. — Майлс ме предупреждаваше, че бараярците имат доста гадно отношение към манипулацията с гените. Просто забравих.

А аз ви го припомних.

— Ние постепенно се поправяме — осмели се да каже той.

— Надявам се, че наистина е така. — Тя въздъхна дълбоко. — Да се връщаме. Започнах да замръзвам.

Роик се беше вкочанил целия.

— Хм. Да.

Те се върнаха в къщата в пълно мълчание.

* * *

Роик проспa целия ден, опитвайки се да настрои организма си за скучните нощни дежурства, които през този Зимен празник щяха да са негово задължение, като най-младши от телохранителите. Той много съжаляваше, че заради тях няма да може да види как милорд ще придружи своите галактически гости и част от бъдещите си роднини на екскурзия из Ворбар Султана. Беше му страшно любопитно да види как тези толкова различни групи ще се възприемат един другигo. Роднините на госпожа Ворсоасон, Ворвейн, бяха истински провинциални вор. Някога Роик ги смяташе за типичните представители на класата, преди да постъпи на служба в замъка Воркосиган и да се запознае с каймака на бараярската аристокрация.

М'лорд... е, м'лорд не се побираше в рамки, каквитo и рамки да използваш. И макар че четирите братя на Екатерин се зарадваха на това, как рязко се повиши социалния им статус, те явно считаха м'лорд за доста плашеща придобивка. Роик съжаляваше, че няма да види как ще реагират на Таура.

Той започна да се унася, а през това време обърканите му мисли обрисоваха картина, в която той по някакъв начин прикриваше Таура с тялото си от някакво неопределено оскърбление. Може би тогава тя ще разбере, че неговата идиотска грешка не означаваше нищо особено...

Той се събуди по залез и се отправи към огромната кухня на замъка Воркосиган, разположена на първия етаж. Обикновено гениалната готвачка на м'лорд, мама Кости, оставяше в хладилника разни вкусни изненади за обслужващия персонал и винаги се радваше на възможността да посплетничи, но тази вечер сандвичите бяха малко, а личното внимание изобщо отсъстваше. Целия замък беше зает с последните приготовления за утрешното велико събитие и мама Кости, викаща по тичащите насам-натам помощник-готвачи, ясно му даде да разбере, че в момента всеки посетител с ранг под графския (или може би дори императорски) само ще пречи. Роик хапна набързо и избяга.

Пак добре, че в кухнята не трябваше да приготвят и тържествена вечеря. М'лорд, графа с графинята и всички гости бяха в императорския дворец на бал в чест на Зимния празник, последван от нощна клада. Това бяха главните елементи на празника в чест на зимното равноденствие и приближаването на пролетта. Когато всички гости напуснаха замъка Воркосиган, Роик остана сам в огромната сграда — ако не броим донасящият се от кухнята шум и суетенето на прислугата, заета с довършване на аранжировката и празничното почистване на парадните апартаменти, голямата столова и рядко използваната бална зала.

Той много се удиви, когато около час преди полунощ външната охрана го повика за да въведе кода, отварящ парадната врата. Още повече се удиви, когато отпред спря малка кола с правителствени опознавателни символи, а от нея излязоха Майлс и сержант Таура. Колата потегли, а пътниците ѝ влязоха във вестибюла, излъчвайки студен въздух от палтата си, които връчиха на Роик.

М'лорд беше облечен в най-сложната кафяво-сребриста униформа на дом Воркосиган, която всеки наследник на графската титла трябваше да носи на посещение при императора. Униформата се допълваше от добре скроени, високи до коленете ботуши. Таура носеше прилепнало бродирано болеро в керемиден цвят с почти затворена якичка — само около шията се виждаше малко бяла дантела. Широката пола стигаше до глезените ѝ, обгърнати от меки ботуши, също в керемиден цвят. Изящна плетеница от кремави орхидеи с червено-кафяви пръски беше вплетена в завитата ѝ на сложен възел коса. На Роик изведнъж му се прииска да види как тя влиза в залата,

където е императорския бал в чест на Зимния празник, и да чуе какво казват при срещата си с нея императора и императрицата.

— Не, добре съм — казваше Таура, обръщайки се към м'лорд. — Видях двореца и бала. Всичко беше много хубаво. Но ми стига толкова. Просто станах много рано и, честно казано, още не съм свикнала с часовата разлика. Иди и виж годеницата си. Тя по-добре ли е?

— И аз бих искал да знам.

М'лорд се качи три стъпала нагоре и се облегна на парапета, за да се окаже лице в лице с Таура, която обезпокоено го наблюдаваше.

— Тя още миналата седмица се колебаеше дали си струва да идва на императорската вечеря, макар на мен да ми се струваше, че не би било лошо да се поразсее малко. Когато разговарях с нея тази вечер, тя твърдеше че вече е добре. А леля й Елен казва, че напълно е рухнала, скрила се е в стаята си и плаче. Това просто не й е присъщо. Смятах я за толкова издържлива! О, Боже мой, Таура! Изглежда, че провалих всичко с тази сватба. Само давах зор и сега всичко се пука по шеговете. Не мога да си представя колко силен трябва да е стресът, за да й прилошее физически.

— По дяволите, Майлс, успокой се. Чуй. Струва ми се, казваше, че първият й брак е бил ужасен, нали?

— Ужасен, макар и без синини и натъртвания. Такъв, който капка по капка изсмуква душата. Видях го едва в самия му край, но в онзи момент всичко беше доста гадно.

— Думите могат да нараняват по-зле и от нож. И раните никога не зарастват.

Тя не погледна към Роик. Роик също не погледна към нея.

— Да — съгласи се м'лорд, който не гледаше към никого. — По дяволите! Да отида, или да не отида? Казват, че да видиш булката преди сватбата е лоша поличба. Или беше само за роклята? Не помня.

Таура се намръщи.

— И ти още я укоряваш за това, че има предсватбена треска! Майлс, чуй ме. Нали знаеш как новобранците нервничат преди първата си битка?

— О, да.

— Точно така. А помниш ли как нервничат, когато чакат втората си голяма битка?

Настъпи дълго мълчание, след което м'лорд проговори:

— О!

Пак пауза.

— Не се сетих за това. Струваше ми се, че всичко е заради мен.

— Това е, защото си егоист. Видях тази жена само за един час, но даже на мен ми беше ясно, че ти си слънцето в нейните очи. Поне за пет минути допусни възможността, че причината може да е в него. В покойния Ворсоасон, какъвто и да е бил.

— О, той беше значителен фактор, това е сигурно. Неведнъж съм го проклинал за раните, които е оставил в душата й.

— Дори ми се струва, че няма нужда да говориш. Просто бъди там. И не бъди като него.

М'лорд побарабани с пръсти по парапета.

— Да. Може би. Боже! Моля се на Бога всичко да е точно така. По дяволите. — Той плъзна поглед по Роик, игнорирайки го като мебел от замъка Воркосиган, като закачалка за палто. Като манекен. — Роик, намери ми някаква кола. Чакай ме тук след пет минути. Искam да ме откараш в дома на чичото и лелята на Екатерин. Но първо ще отскоча до горе и ще сваля тези доспехи.

Той прокара пръст по сложния орнамент, обшит по ръкава на самото си, после се обърна и се заизкачва по стълбите, влачейки тежко крака.

Това изглеждаше доста тревожно.

— Какво става всъщност? — осмели се да попита Роик.

— Позвъни му лелята на Екатерин. Доколкото разбрах, Екатерин живее у тях...

— С лорд ревизор и госпожа професор Вортиц^[1]. Да. Оттам й е много удобно да ходи до университета.

— Както и да е, изглежда, че има някакъв ужасен нервен срыв или нещо от този род. — Тя се намръщи. — Или нещо от този род. Майлс не може да реши дали да иде и да поседи при нея, или не. На мен ми се струва, че трябва.

Това звучеше много зле. По-лошо, това звучеше толкова зле, колкото изобщо беше възможно.

— Роик... — Таура смръщи чело. — Случайно да знаете... Ще намеря ли по това време във Ворбар Султана някаква работеща търговска фармацевтична лаборатория?

— Фармацевтична лаборатория? — объркано повтори Роик. — Какво, и на вас ли ви е лошо? Мога да ви повикам личния доктор на Воркосиган или някой от медицинските техници, които се грижат за здравето на графа и графинята.

Може би й трябва някой галактически специалист? Няма значение — той не се съмняваше, че името Воркосиган ще й осигури всички необходими услуги. Дори и в Нощта на Кладите.

— Не, не, чувствам се добре. Просто се чудя.

— Днес почти всичко е затворено. Празник е. Всички ходят на гости, на клади и фойерверки. И утре ще е така. Утре е първият ден на новата година — по бараярския календар.

Тя се усмихна за кратко.

— Съвсем логично. Нов живот за всички, обзалагам се, че му е харесала тази символика.

— Мисля че болничните лаборатории ще работят през цялата нощ. В Хасадар през Нощта на Кладите ни се налагаше да доставяме в болниците най-разнообразни клиенти.

— Болниците — ама разбира се! Трябваше веднага да се сетя за тях.

— А защо ви е лаборатория? — попита той.

Тя се поколеба.

— Не съм сигурна, че ми е нужна. Просто поредица от мисли, които ми хрумнаха, когато тази леля позвъни на Майлс. Но наистина не съм сигурна, че ми харесва към какъв извод води тази поредица...

Тя се обърна и се заизкачва по стълбите, прескачайки без затруднение по едно стъпало. Роик се намръщи и се отправи да търси кола сред онези, които останаха в подземния гараж на замъка. Понеже почти целия транспорт беше ангажиран с превоза на домочадието и гостите, изглежда нямаше да се мине без импровизации.

Но Таура разговаряше с него — и то почти нормално. Може би... може би втория шанс все пак съществува. Ако човек има смелостта да се възползва от него...

---

[1] В другите части на поредицата името е Вортис. — Бел,Диан Жон ↑

* * *

Домът на лорд ревизор и госпожа професор Вортиц беше старинна сграда, разположена в близост до Областния университет. На улицата беше пусто. Роик спря колата (в крайна сметка той без позволение я взе на заем от един оръженосец, който беше в двореца с графа) пред парадния вход. Отдалеч — най-вече от университета — се дочуваха резкият пукот на фойерверки, стройно пеене и неясни пиянски песни. Студеният зимен въздух беше пропит от гъст, опияняващ мирис на огньове.

Над входа светеше фенер. Госпожа професорката, възрастна пълничка аристократка, която плашеше Роик почти толкова, колкото и лейди Алис, сама им отвори вратата. На мекото ѝ кръгло лице беше застинало тревожно изражение.

— Казахте ли ѝ, че идвам? — тихо попита м'лорд, докато сваляше палтото си.

Той с безпокойство погледна към стълбите, които водеха нагоре от тясното преддверие, облицовано с дървени панели.

— Не посмях.

— Елен... какво да правя?

М'лорд изведнъж стана малък, изплашен — и едновременно с това по-млад и по-стар от обикновено.

— Мисля, просто да се качиш. Няма полза от разговори, думи или доводи. Вече изчерпах всичките.

Той изпъна сивата си куртка, облечена върху стара бяла риза, после пак я изпъна, приглади ръкава си, пое дълбоко дъх и се качи по стълбите. След няколко минути госпожа професорката спря да чупи нервно ръце, с жест покани Роик да седне на твърдия стол до малката маса, затрупана с книги и разпечатки, а после на пръсти се качи след него.

Роик седеше в преддверието и слушаше скърцането на стария дом. От гостната, която се виждаше през една отворена врата, светлината на камината позлатяваше въздуха. Зад другата врата се намираше кабинетът на госпожа професорката, пълен с книжни рафтове. Светлината от гостната играеше по позлатените букви на

старинните ръкописи. Дойде му наум, че когато беше страж в Хасадар, никога не му се е налагало да се справя с гадна сцена — от онези, когато кръвта залива стените — в такъв дом, където е имало толкова книги.

Мина доста време, преди госпожа професорката да се върне в приемната.

Роик почтително наведе глава.

— Болна ли е, госпожо?

Уморената жена сви устни и въздъхна.

— Вчера определено беше болна. Отвратително главоболие — толкова силно, че плачеше и едва не повърна. Но тази сутрин ѝ се струваше, че всичко е преминало. Или поне тя така каза. Много ѝ се иска всичко да е преминало. Може би се е старала твърде много.

Роик обезпокоено погледна нагоре.

— Тя съгласи ли се да го види?

Напрегнатото лице поомекна малко.

— Да.

— И всичко ще е наред?

— Мисля, че вече ще е. — Устните ѝ се опитаха да се усмихнат. — Както и да е, Майлс заповяда да се прибирате в къщи. Каза, че ще остане тук и ще позвъни, ако му потрябва нещо.

— Да, госпожо.

Той стана, отправи ѝ нещо като полувоенен поздрав, взаймстван от м'лорд и излезе на улицата.

* * *

Нощният охранител, дежурящ на вратата, докладва на Роик, че след заминаването му никой не се е връщал в къщата. Празненството в императорския дворец щеше да продължи до разсъмване, макар и Роик да не смяташе, че гостите от дом Воркосиган ще се задържат там толкова дълго: през деня и вечерта им предстояха тържествени мероприятия в замъка. Той върна взетата назаем кола в подземния гараж, радвайки се че по пътя си през доста неспокойните райони, лежащи между университета и техния квартал, тя не получи никакви

повреди, заради които щеше да му се налага да говори със собственика ѝ.

Той тихо мина през тъмните помещения на огромния замък. Там цареше тишина. Кухненската армия най-накрая беше прекратила подготовката за утрешната атака. Прислужничките и лакеите бяха легнали да спят. Макар Роик да съжаляваше, че няма да участва във вълнуващите дневни събития, той обичаше тези тихи нощни часове, когато изглеждаше, че целия свят е само негов. Естествено, три часа преди съмване кафето щеше да стане насъщна потребност почти като кислорода. Но два часа преди съмване животът отново ще набере ход: всички, които имат ранни задължения, ще започнат да се будят и да слизат долу, за да започнат работа. Той слезе в подземие, за да провери охранителните монитори и започна обиколката на дома. Етаж след етаж, прозорци, врати. Винаги в различна последователност и по различно време.

Когато минаваше през главния вестибюл, от полутъмната читалня пред библиотеката се чу скърцане и лек звън. Той спря за секунда, намръщи се и тръгна на пръсти, опитвайки се да стъпва колкото се може по-леко по мраморните плочи на пода и да диша през уста — така беше по-тихо. Сянката му подскачаше, преминавайки от една мъждукаща лампа към друга. Той специално проследи дали сянката му няма да се окаже пред него когато стигне до вратата. Плъзгайки се през полуотворената врата, той се взря в полумрака на стаята.

Таура стоеше с гръб към него и ровеше в подаръците, изложени на дългата маса до далечната стена. Главата ѝ се наведе над нещо, което държеше в ръцете си. Тя разгъна парче плат и обърна над него малка кутийка. Елегантния троен наниз перли се плъзна от кадифената си подложка върху плата. Затваряйки кутийката, тя я върна на масата, сгъна плата и го прибра в страничния джоб на керемиденото си болеро.

Потресеният Роик замря за секунда. Почетната гостенка на м'лорд да рови из подаръците?

Но аз я харесвах! Аз наистина я харесвах!

Едва сега, в тази секунда на отвратително прозрение, той разбра, че за краткото си познанство беше започнал да ѝ се възхищава. Кратко, но толкова дяволски неловко. Тя беше истински прекрасна в своята

уникалност, само трябваше да я погледнеш по правилния начин. И тогава изведнъж започваше да му се струва, че златистите ѝ очи го мамеха към далечни звезди и странни приключения. И може би, дори към такива интимни и екзотични приключения, за които срамежливото момче от Хасадар дори не смееше и да мисли. Само ако беше по-смел. Прекрасният принц. А не глупакът. Но Пепеляшка се оказа крадла и приказката неочаквано се развали.

От отчаяние направо му прилоша: той мислено проигра обмена на неприятните думи, срама, предателството на приятел и подкопаното доверие, които щяха да са резултат от разобличението му — и едва не се върна обратно. Той не знаеше цената на перлите, но не се съмняваше, че дори да струваха повече от цял град, м'лорд без колебание би ги заменил за душевното спокойствие, което изпитваше редом до своите предишни сподвижници.

Не, това не беше изход. Все едно, утре сутринта щяха да липсват. Той пое дълбоко дъх и включи осветлението.

Веднага след като светнаха горните лампи, Таура се обърна с бързината на огромна пантера. След секунда тя шумно въздъхна, явно успокоявайки се.

— О! Това сте вие! Стреснахте ме.

Роик нервно облиза устни. Ще успее ли да залепи разбитата си фантазия?

— Върнете ги обратно, Таура. Моля ви.

Тя застина, гледайки го с широко разтворени светли очи. По странното ѝ лице пробягна непонятна гримаса. Изглеждаше, сякаш се беше натегнала като пружина, голямото ѝ тяло се беше напълнило с напрежение.

— Върнете ги още сега — опита отново Роик, — и няма да кажа на никого.

Той имаше парализатор. Ще успее ли да го извади навреме? Той вече имаше възможност да наблюдава колко бързо може да се движи тя...

— Не мога.

Той неразбиращо я зяпна.

— Не смея. — Гласът ѝ стана рязък. — Моля те, Роик! Пусни ме сега и обещавам, че сутринта ще ги върна обратно.

Какво? Защо?

— Аз... не мога. Всички подаръци трябва да преминат през проверка за безопасност.

— И този ли е минал?

Ръката ѝ се плъзна към джоба с плячката.

— Да, разбира се.

— А що за проверка е това? Как сте го проверявали?

— Всичко се проверява със скенер за някакви допълнителни устройства или експлозиви. Всички продукти, напитки и опаковката им се проверяват за наличие на химически и органични примеси.

— Само продуктите и напитките? — Тя се изпъна. Очите ѝ блеснаха така, като че ли бързо обмисля нещо. — И освен това — аз не се опитвах да го открадна.

Може би благодарение на участието си в секретните мисии тя можеше така да стои и нахално да... какво? Да изкривява фактите? Да усложнява ситуацията?

— Е... какво правехте тогава?

Лицето ѝ отново застина в тъжна гримаса. Тя отклони очи, гледайки някъде надалеч.

— Вземах го за малко — хрипкаво изръмжа тя.

При това тя косо го погледна, като че ли проверявайки как ще реагира на това толкова слабо оправдание.

Но Таура не беше слаба — както и да я погледнеш. Той се чувстваше страшно неуверено, сякаш земята се ронеше под краката му, а не можеше да излезе на твърда почва. Той се реши и приближи леко, протягайки ръка.

— Дайте ми го.

— Не трябва да го докосвате! — Гласът ѝ беше пълен с паника. — Никой не трябва да се докосва до него!

Лъжа и предателство? Доверие и истина? Какво вижда в момента? Той изведнъж разбра, че в нищо не е сигурен.

Дръж се по-твърдо, оръженосец.

— Защо?

Тя гневно присви очи, сякаш опитвайки се да погледне в мислите му.

— Скъп ли ви е Майлс? Или е просто ваш работодател?

Роик примигна, чувствайки се все по-неуверено. Той си спомни васалната клетва на оръженосеца, високата ѝ чест — и товарът ѝ.

— Оръженосец на Воркосиган — това не е работа. Това е моята роля в живота. Той изобщо не ми е работодател. Той е човек, на когото съм се клел във вярност. Моят лорд.

Тя раздразнено махна с ръка.

— Ако знаеше тайна, която може да го рани право в сърцето, би ли поискал, би ли успял да я запазиш от него, дори ако започне да те разпитва?

Каква тайна? Тази ли? Че бившата му възлюбена е крадла? Струваше му се, че тя се опитва да говори... или да не говори не за това.

Мисли, момче!

— Не мога да реша нищо конкретно без повече информация.

Информация. Какво знае тя, което не знае той? Ами милион най-различни неща, разбира се. Той успя да зърне частица от всичко това — главозамайващи картини. Но и тя не знае нещо — не го познава. Нали? Или поне така, както изглежда познава, ами например, м'лорд. За нея той е празно място в кафяво-сребриста ливрея. А, да, и неговия излъскан до блясък ботуш беше стъпил в някаква каша. Той леко се поколеба, но после парира:

— М'лорд може с една дума да поиска живота ми. Аз му дадох това право с моето име и дъх. А вие можете ли да разчитате, че ще се старая да действам така, както изискват неговите интереси?

Очите им се срещнаха — и двамата не мигнаха.

— Доверие за доверие — издиша най-накрая Роик. — Размяна, Таура.

Бавно, без да отклонява от него своя втренчен, внимателен поглед, тя извади от джоба си плата с колието. Внимателно изтръсвайки го, тя изсипа перлите обратно в кадифената кутийка. А после протегна отворената кутийка към него.

— Какво виждате?

Роик се намръщи.

— Перлено колие. Красиво. Бяло и блестящо.

Тя поклати глава.

— В моите гени са въведени множество изменения. И дори и да съм противен биотрансформиран мутант...

Той трепна, отвори уста — но безмълвно я затвори.

— ... освен всичко друго, виждам малко в ултравиолетовия спектър и доста добре — в инфрачервения. Диапазона на зрението ми е далеч по-голям, отколкото при нормалните хора. И аз виждам мръсни перли. До странност мръсни перли. И изобщо не е това, което обикновено виждам, когато гледам перли. А освен това годеницата на Майлс се докосна до нея и след час ѝ стана толкова лошо, че едва се държеше на краката си.

По тялото на Роик премина гадна тръпка. И защо, по дяволите, той самият не обърна внимание на това стечение на обстоятелствата?

— Да. Това е така. Перлите трябва да се проверят.

— Може и да греша. Аз мога да греша. Може би просто съм гадна, подозрителна и ревнива. Ако колието се окаже чисто, всичко ще приключи. Но, Роик — Куин! Ти не можеш да си представиш колко обичаше той Куин. А тя — него. Цяла вечер се побърквам — откакто съобразих какво става. И непрекъснато гадая: ами ако наистина го е изпратила Куин? Ако е вярно, това може просто да го убие.

— Тези перли е трябвало да убият не него.

Изглежда, че личният живот на неговия лорд беше също толкова измамно сложен, както и умът му: и едното, и другото се скриваха зад осакатеното му тяло. Или зад тези предположения, които правят околните за осакатеното му тяло. Роик се замисли над онзи противоречив смисъл, който Ард Мейхю разчете в котешкото одеяло. Нима тази жена, Куин, още една бивша възлюбена... И изобщо — колко още такива ще се появят на тази сватба? И в какво настроение? И колко ли са общо? И как, по дяволите, този дребосък е успял да получи онова, което спокойно може да се нарече несправедливо голяма бройка, когато Роик даже не... Той решително прекъсна заплашващите да излязат от контрол мисли.

— Смъртоносно ли е това колие или не? Не може ли просто да е гадна шега, основана на това, че през първата брачна нощ булката ще повръща непрекъснато?

— Екатерина едва се докосна до него. Не знам с каква отвратителна гадост са го намазали, но за никакви пари няма да допра тези перли до кожата си. — Лицето ѝ се изкриви. — Искането ми се това да не е истина. Или искам това да не е Куин!

Роик все повече се убеждаваше, че отчаянието ѝ е абсолютно искрено, че това е вик на душата.

— Таура, помисли! Ти познаваш тази Куин. Аз — не. Но ти каза, че тя е умна. Как мислиш, може ли да е толкова глупава, че да се подпише под убийство?

Таура изненадано го погледна, но после отново поклати глава със съмнение.

— Може би. Ако е направено от ярост или за отмъщение.

— Ами ако някой е откраднал името ѝ? Ако тя не е изпращала този подарък, то тя заслужава доброто ѝ име да бъде възстановено. А ако го е направила, то тя не заслужава нищо.

Как ще постъпи Таура? Той изобщо не се съмняваше, че тя ще успее да го убие само с една ръка още преди да е успял да извади парализатора си. Тя продължаваше да стиска здраво кутийката в огромния си юмрук. От нея лъхаха вълни от напрежение, напомнящи гореща жар.

— Това изглежда немислимо — проговори тя. — Почти. Но безумно влюбените хора са способни и на най-дивашките постъпки. Понякога и на такива, за които съжаляват вечно — по-късно. Но тогава вече е твърде късно. Ето защо исках да ги отнеса незабелязано и тайно да ги проверя. С цялата си душа се надявах, че съм сбъркала.

Сега в очите ѝ имаше сълзи. Роик трескаво преглътна и се изпъна.

— Слушай, мога да извикам ИмпСи. Те могат да отнесат това... каквото и да е... в най-добрата съдебно-медицинска лаборатория на тази планета. И бързо, за половин час. Ще могат да проверят опаковката, откъде е изпратено... Всичко. И ако някой се е възползвал от името на твоята приятелка Куин, за да скрие престъпление... — Тук той трепна: въображението му обрисова картина на това престъпление в най-големи подробности — м'лейди умира в краката на м'лорд, направо на снега, докато думите на клетвата ѝ още се носят като пара в зимния въздух, м'лорд е в шок, той не вярва на очите си, той вие от мъка... — ... тогава трябва безпощадно да се преследва и унищожи. ИмпСи може да направи и това.

Тя се повдигна на пръсти, все още колебаеща се.

— Но те ще я преследват толкова... безпощадно. Ами ако получат неверни резултати, ако направят грешка?

— В ИмпСи работят компетентни хора.

— Роик, самата аз работя в ИмпСи. И мога стопроцентово да ти гарантирам, че не са непогрешими.

Той плъзна поглед по затрупаната с подаръци маса.

— Виж. Ето го втория сватбен подарък. — Той посочи гънките на блестящото черно одеяло, което още лежеше в кутията си. В стаята беше толкова тихо, че дори от мястото си чуваше тихото мъркане на живия мях. — Защо ѝ е да изпраща два? А този дойде с неприлично стихче, написано на ръка върху картичката. — (Която, в интерес на истината, не беше изложена на всеобщо обозрение). — Госпожа Ворсоасон се смя с глас, когато м'лорд ѝ чете стихчето.

За момент устните ѝ се разтвориха в неволна усмивка.

— Е, това вече е типичната Куин. Наистина.

— Ако това е типичната Куин, то това — тук той посочи перлите, — не може да бъде тя. Нали? Довери ми се. Довери се на собствената си интуиция.

Гледайки го с пълни с мъка очи, Таура бавно зави кутийката с плата и му я връчи.

След това Роик се изправи пред необходимостта самостоятелно да събуди щабквартирата на ИмпСи в средата на нощта. Той едва не се поддаде на съблазнта да дочака връщането на Пим. Но Роик беше оръженосец на Воркосиган, най-старшият от присъстващите. И нямаше значение, че старшинството му беше основано на факта, че е единственият оръженосец в къщата. Това беше негов дълг, това беше негово право — и бързината на действията беше много важна. Дори и само заради това, колкото се може по-бързо да успокои нервничещата Таура. Тя застина до него, бледа и развълнувана — а той се взе в ръце и включи панела за секретна връзка, разположен наблизко, в библиотеката.

Загриженият капитан от ИмпСи се появи в преддверието след по-малко от половин час. Той записа всичко, включително устния доклад на Роик, отчетът на Таура за това, как вижда тези перли, разказите им за наблюдаваните симптоми у госпожа Ворсоасон. Към това се добави и копие на първоначалните данни на Пим за огледа на подаръците. Роик се стараеше да говори ясно, понеже в Хасадар често му се налагаше да съжалява, че свидетелите му не правеха така. Наистина, в неговата версия сложния разговор в читалнята звучеше

просто като „Сержант Таура сподели с мен подозренията си“. Е, то така си и беше.

Заради Таура Роик не забрави да посочи възможността перлите да не са изпратени от Куин, като посочи втория подарък, който несъмнено беше от нея. Капитанът се намръщи и взе със себе си и котешкото одеяло. При това видът му беше такъв, като че ли му се искаше да вземе с всичко това и Таура. Той отнесе перленото колие, продължаващото да мърка одеяло и всичките им опаковки в отделни херметически запечатани и надписани пакети. Цялото това хладнокръвно проведено мероприятие отне не повече от половин час.

— Не искаш ли да си легнеш? — попита Роик, когато вратата се затвори зад капитана от ИмпСи. *Видът ѝ е страшно уморен.* — Аз така или иначе трябва да бодърствам. Мога да позвъня в стаята ти още щом се появят някакви новини. Ако се появят.

Тя поклати глава.

— Няма да мога да заспя. Може би ще успеят бързо да изяснят нещо.

— Не знам, но много се надявам на това.

Те се приготвиха да чакат заедно, разположени на внушителния диван в стаята срещу тази, в която бяха подаръците. Нощните шумове — странното поскръцване на сградата, усещаща зимния хлад, тихото жужене или бръмчене на далечни прибори и устройства — отново се чуваха в тази тишина. Таура потри рамене и Роик реши, че я болят от напрежение. Изведнъж му се прииска да ѝ предложи да помасажира гърба ѝ, но не знаеше как тя ще възприеме това. Импулсивното желание потъна в опасения.

— Колко тихо е тук нощем! — каза тя след малко.

Тя отново разговаря с него! *Моля те, не спирай.*

— Тъхъ. Но на мен това дори ми харесва.

— О, и на теб ли? Нощното дежурство е философско време. Различен свят. Никъде нищо не се случва — освен че хората се раждат и умират. Неизбежността — и ние.

— Тъхъ. И лошите нощни личности, заради които сме на дежурство.

Тя погледна през вратата, към помещението отсреща.

— Вярно. Какъв злобен капан!

Тя замълча и се намръщи.

— Тази Куин... Отдавна ли я познаваш?

— Тя вече беше с дендарийците, когато постъпих във флота. Според думите ѝ, тя е с тях от самото начало. Добър командир е. Другар по много преживяни заедно катастрофи. И цяла камара победи. Десет години означават нещо, дори да не им обръщаш внимание. Особено ако не им обръщаш внимание, струва ми се.

Той улови мисълта ѝ, изразена не толкова с думи, колкото с поглед.

— Да, разбира се. Опазил ме бог от подобна задачка. Сигурно не е по-добро от това графът ти да възстане срещу императора. Или да узнае, че м'лорд е забъркан в някакъв безумен заговор и планира покушение над императрица Лаиса. Нищо чудно, че през цялата вечер мислите ти са обикаляли в кръг.

— Да, и кръгът ставаше все по-малък и по-малък. Още щом ми хрумна това, повече не можех да получавам удоволствие от императорския бал, а на Майлс толкова му се искаше да ми хареса! И не можех да му разкажа за какво става въпрос. Страхувам се че той си помисли, че не се чувствам на място там. Е, аз наистина се чувствах така, но проблемът не беше в това. Аз почти винаги се чувствам не на място. — Тя примигна със златистите си очи, които потъмняха в полумрака и широко се отвориха. — И какво би направил? Ако откриеш или заподозреш нещо толкова ужасно?

Той криво се усмихна.

— Труден въпрос. Графът казва, че над нашата чест трябва да има още една, висша. Че не трябва да се подчиняваме сяпю.

— Ха! И Майлс казваше така. От баща си ли го е научил?

— Няма да се учудя, ако е така. Братът на м'лорд, Марк, казва че порядъчността — това е болест и с нея можеш да се заразиш от онзи, който е болен.

От гърлото ѝ се изтръгна глух смях.

— Да, това звучи много типично за Марк.

Той обмисли въпросът ѝ с цялата сериозност, която такъв въпрос заслужаваше.

— Сигурно щеше да ми се наложи да го издам. Или поне се надявам, че ще ми стигне смелостта за това. В края на краищата никой няма да спечели. А аз — най-малко от всички.

— О, да. Това го разбирам.

Ръката ѝ лежеше на дивана между тях, а хищните ѝ пръсти нервно потропваха по тапицерията. Искаше му се да хване ръката ѝ и да я стисне, за да утеши... Нея или себе си? Но не смееше.

По дяволите, опитай, чуваш ли?

Спорът му със себе си беше прекъснат от сигнала на ръчния му комуникатор. Охраната на вратата докладва за връщането на обитателите на замъка Воркосиган от императорския дворец. Роик въведе кода на защитния купол на дома и застана на входа, гледайки как тълпата излиза от спрелите отпред лимузини. Пим вървеше след графинята, усмихвайки се на онова, което тя говореше. Гости в най-различно състояние — весели, сънени, пияни — минаваха покрай него, говорейки и смеейки се.

— Някакви произшествия? — за проформа попита Пим. Той любопитно погледна зад гърба на Роик — към Таура.

— Да, сър. Трябва да поговоря с вас насаме. Моля, отделете ми време при първа възможност.

От Пим мигновено изчезна цялата му благост.

— О? — Той се озърна към малката тълпа, която се избавяше от палтата си и се насочваше нагоре по стълбите. — Добре.

Колкото тихо да говореше Роик, графинята чу целия им разговор. С едно движение на пръста тя освободи Пим.

— Но ако е нещо важно, Пим, искам да чуя доклада ти преди да си легна — тихо каза тя.

— Да, милейди.

Роик кимна към читалнята и Пим тръгна след него и Таура. След като и последните гости напуснаха преддверието, Роик даде кратък отчет за приключенията през тази нощ, взимайки за основа това, което каза на съдебно-медицинския експерт, капитана от ИмпСи. И отново пропусна онази част, която се отнасяше до неудачния опит на Таура да отмъкне колието. Той силно се надяваше, че този факт няма да се окаже ужасяващо важен на по-късен етап. Изглежда, че пълният отчет трябва да се предостави на вниманието на м'лорд. Само че кога, по дяволите, м'лорд най-накрая щеше да се върне?

Изслушвайки отчета му, Пим все повече нервничеше.

— Аз лично проверих това колие, Роик. Сканирах го за наличие на електронни устройства. И химическият датчик не откри нищо.

— А пипахте ли го? — поинтересува се Таура.

Пим притвори очи, опитвайки се да си спомни.

— Държах го най-вече за закопчалката. Е... е, в ИмпСи ще го прекарат през най-малкото сито. М'лорд винаги е казвал, че излишната тренировка само ще им е от полза. Нищо лошо няма в това. Действали сте правилно, оръженосец Роик. А сега може да се върнете към изпълнение на задълженията си. Аз ще държа връзка с ИмпСи.

Изказвайки това сдържано одобрение, той се отдалечи, въпреки вежди.

— И само толкова? — прошепна Таура, когато звукът от крачките на Пим затихна нагоре по стълбите.

Роик погледна хронометъра си.

— Сигурно, поне докато ИмпСи не съобщят резултатите. А времето ще зависи от това, колко трудно ще е да анализират онази мръсотия, която си видяла.

Той не се реши да я оскърбява с формулировката „която казваш, че си видяла“.

Тя потърка уморените си очи с обратната страна на дланта си.

— А може ли... ъ-ъ... може ли да остана с теб, докато не позвънят?

— Разбира се.

В този момент го озари вдъхновение — той я заведе долу, в кухнята, и я запозна с хладилника за обслужващия персонал. Оказа се прав: поразителният ѝ метаболизъм отново се нуждаеше от гориво. Той безжалостно обра всички рафтове и постави храната пред Таура. Ранната смяна можеше сама да се погрижи за себе си. Нямахте нищо срамно в това, че предложи на гостенката храна за прислугата: в кухнята на мама Кости хранеха всички еднакво добре. Той си наля кафе, на нея — чай, след което се настаниха на две табуретки до кухненската маса.

Пим ги намери точно в момента, в който приключваха с яденето. Лицето на старшия оръженосец беше толкова пребледняло, че изглеждаше почти зелено.

— Добра работа, Роик, сержант Таура — напрегнато каза той. — Много добра работа. Току-що говорих с щабквартирата на ИмпСи. Перлата наистина се оказа обработена — със специален невротоксин. ИмпСи смятат, че е с джексъниански произход, но това все още се уточнява. Отровата е била скрита под химически неутрален прозрачен

лак, който се разтваря от температурата на тялото. От случайно докосване отровата няма да се освободи, но ако някой си сложи колието и остане с него известно време... около половин час...

— Достатъчно ли е, за да убие човек?

— Достатъчно за да убие даже проклет слон, казват момчетата от лабораторията. — Пим облиза пресъхналите си устни. — А нали аз самия го проверявах! Аз, по дяволите, го признах за безопасно. — Той стисна зъби. — Тя смяташе да си го сложи. М'лорд щеше да...

Той се задъхна и насила разтърка лицето си.

— А в ИмпСи вече знаят ли кой всъщност го е изпратил? — попита Таура.

— Още не. Но работят активно върху това, можете да сте сигурни.

В мислите на Роик възникна картина: смъртоносните светли топчета лежат на топлата шия на бъдещата м'лейди...

— Вчера вечерта госпожа Ворсоасон пипа тази перла. Всъщност, вече онзи ден — разтревожено съобщи Роик. — Те бяха на нея най-малко пет минути. Заплашва ли я нещо?

— ИмпСи изпрати в дома на лорд ревизор Вортиц доктор, който ще я прегледа. Той е специалист по невротоксини. Ако е получила смъртоносна доза отрова, то би умряла на място, така че това няма да стане. Но не знам какви още... Трябва да ида и да информирам м'лорд — той още е там. Ще го предупредя да очакват доктора. И... и да обясня защо. Браво, Роик. Казах ли ти вече „браво“? Браво.

Потресения Пим пресекливо въздъхна и се отдалечи.

Таура се прегърби над чинията, подпря главата си с ръце и го изпрати с навъсен поглед.

— Джексъниански невротоксин, а? Е, това нищо не доказва. Джексънианците са готови да продадат каквото и да било на когото и да било. Само по време на предишните ни приключения Майлс си създаде там толкова врагове, че ако знаеха че отровата е за него, сигурно щяха да направят на купувача огромна отстъпка в цената.

— Ъхъ, мисля, че откриването на източника няма да стане толкова бързо. Дори и от ИмпСи. — Той неуверено попита: — А нима на Архипелага Джексън не го познават под псевдоним? Като вашия малък адмирал?

— Според неговите думи, това прикритие се разлетя на парчета още преди няколко години. Отчасти заради онази каша, с която завърши последната ни мисия на тази планета, отчасти по някои други причини. Но това не е в моята компетенция.

Тя се прозя чудовищно широко. Това изглеждаше внушително. Роик си спомни, че тя не е спала от предишната сутрин и за разлика от него не е проспала целия ден. И се е оказала сама на място, което сигурно ѝ е изглеждало съвършено чуждо — и се е сражавала с ужасен страх. Съвсем сама. Той за пръв път се запита дали не е самотна. Тя е единствената такава — ако правилно е разбрал, последната от вида си — и си няма дом и близки, ако не броим този наемнически флот, с който лети из целия свят. А после се учуди, че не е забелязал по-рано неизбежната ѝ самота. Оръженосците трябваше да бъдат наблюдателни!

Да бе, как иначе!

— Ако обещава да дойда и да те събудя веднага щом се появят някакви новини, ще се опиташ ли да поспиш?

Тя потърка тила си.

— А обещава ли? Тогава сигурно ще мога. Да опитам.

Той я изпрати до стаята ѝ, минавайки покрай тъмните и празни апартаменти на м'лорд. Когато стисна ръката ѝ, тя отвърна на ръкостискането му. Той трескаво преглътна, събирайки смелост.

— Мръсни перли, а? — каза той, без да пуска ръката ѝ. — Знаеш ли... Не знам за другите бараярци, но... според мен, твоите генетични модификации са просто разкошни!

Тя се усмихна — и, както му се искаше да се надява, не съвсем безрадостно.

— Ти наистина се поправяш. — Когато пусна ръката му, за да се прибере, нокътя ѝ леко одраска дланта му, заставяйки тялото му да трепне от неволното чувствено удоволствие. Той се втренчи в затварящата се врата, борейки се с напълно идиотското желание да я помоли да се върне. Или да влезе след нея... Наложил му се да си напомня, че още е на дежурство. Отдавна беше време отново да провери мониторите. И той се застави да се обърне и да се отдалечи.

* * *

Небето на улицата започна да мени цвета си от кехлибарен, характерен за градската нощ, към хладната синева на разсъмването, когато охраната на външната врата извика Роик за да изключи защитния купол — м'лорд се връщаше в къщи. Оръженосецът отиде да паркира колата в гаража, а Роик отвори вратата, пускайки в замъка прегърбена мрачна фигура. М'лорд вдигна глава, позна Роик — и покритото му с бръчки лице се озари от доста страшна усмивка.

Роик и преди беше виждал м'лорд в лошо настроение, но никога не беше изглеждал толкова плашещ, колкото сега, дори и след особено силните му припадъци, или по време на онзи впечатляващ махмурлук след катастрофалния банкет с буболечешкото масло. Хлътналите му очи, обкръжени от сиви кръгове, гледаха към света като хищни зверчета от дупката си. Кожата му беше бледа, а бръчките бяха начертали на лицето карта на тревогите му. Движенията му, говорещи едновременно за умора и крайно напрежение, бяха резки и нервни. Възбудената преумора не му даваше възможност да се отпусне и да си почине.

— Роик. Благодаря ти. Господ да те благослови.

Гласът на м'лорд звучеше така, като че ли идваше от дъното на кладенец.

— Всичко ли е наред с бъдещата м'лейди? — не без тревога попита Роик.

М'лорд кимна.

— Да, сега вече всичко е наред. Тя най-накрая заспа в ръцете ми — когато си замина лекарят от ИмПСи. Боже господи, Роик! Не мога да повярвам, че съм пропуснал това. Отравяне! И аз със собствените си ръце закопчах на шията ѝ тази смърт. Това е дяволска метафора на всичко ставащо, ето какво е. А тя смяташе, че причината е само в нея. И аз смятах, че причината е само в нея. Колко ли не се е доверявала на себе си, а аз не се доверявах на нея, за да сметне смърт от отрова за смъртна неувереност в себе си?

— Но тя не умира, нали? — отново попита Роик, за да се увери окончателно в това. Този пристъп на театрален ужас го накара отново

да се съмнява. — Отровата не е действала толкова време, че да предизвика необратими изменения?

М'лорд започна тревожно да обикаля из преддверието, а Роик го следваше, безуспешно опитвайки се да вземе палтото му.

— Докторът твърди, че не. След като мине главоболието, действието на отровата ще е приключило. А то, изглежда, вече премина. Когато разбра каква е работата, тя почувства такова облекчение, че се разплака. Иди го разбери, а?

— Да, ако не броим... — започна Роик, но прехапа език.

Ако не броим онзи пристъп на сълзи, на който неочаквано беше станал свидетел — и който беше далеч преди отравянето.

— Какво?

— Нищо, м'лорд.

Лорд Воркосиган спря пред входа към читалнята.

— ИмпСи. Трябва да извикаме ИмпСи, за да вземат всички подаръци и отново да ги проверят за...

— Те вече идваха и ги взеха, м'лорд — успокои го Роик. Или поне се опита. — Преди час. Казаха, че ще постараят да проверят колкото се може повече и да ги върнат обратно преди да се съберат гостите за сватбата — до обяд.

— Ох. Боже.

М'лорд застина за секунда на място, гледайки в нищото — и Роик най-накрая успя да вземе палтото му.

— М'лорд... Нали не мислите, че колието е изпратено от адмирал Куин?

— О, Господи, не, разбира се! — М'лорд отхвърли това подозрение с удивително небрежно махване с ръка. — Това изобщо не е в нейния стил. Ако ми се беше ядосала, то лично щеше да ме изрита по стълбите. Великолепна жена, Куин.

— Сержант Таура се тревожеше за това. Явно си е помислила, че тази Куин би могла... ъ-ъ... да ревнува.

М'лорд недоумяващо примига.

— Откъде-накъде? Тоест — да, мина почти точно година, откакто с Ели се разделихме, но Екатерина няма нищо общо с това. Аз я срещнах след около месец или два. Можеш да я увериш, че съвпадението във времето е абсолютно случайно. Да, разбира се, Ели отказа поканата за сватбата — има си задължения. Та тя командва

флотилия, в края на краищата. — Той тихо въздъхна и се замисли. — Искан ми се да знам кой е бил достатъчно осведомен да се възползва от името на Куин, за да вмъкне тук тази дяволска пратка. Виж, това е истинска загадка. Куин е свързана с адмирал Нейсмит, а не с лорд Воркосиган. В което и беше проблемът, още от самото начало, но това вече няма значение. Искан ИмПСи да насочи всичките си ресурси за решаването на тази задача.

— Струва ми се, че вече са го направили, м'лорд.

— А! Добре. — Той вдигна глава и изражението на лицето му стана, ако това изобщо беше възможно, още по-сериозно. — Знаеш ли, тази нощ ти спаси моят Дом. Единайсет поколения Воркосигани са се събрали в една точка, в мен, в това поколение, на тази сватба. И аз щях да съм последният, ако не беше късметът... Не, не късметът. Онази секунда внимание и съобразителност.

Роик смутено махна с ръка.

— Не го забелязах аз, м'лорд. Сержант Таура беше. Тя сама би ви докладвала по-рано, ако почти не беше повярвала на уловката на злодея, който се е прикрил с името на вашата... хм... приятелка, адмирал Куин.

М'лорд направи още един кръг из преддверието.

— Значи, Бог да благослови Таура. Безценна жена. Кое и без друго знаех, но все едно. Кълна се, готов съм да целуна краката ѝ. Какво говоря, готов съм цялата да я целувам!

На Роик започна да му се струва, че онези думи за нашийника и веригата не са били просто шега. Цялата тази нервна възбуда беше ако не заразна, то най-малкото дразнеше и без това разклатените му нерви. Той сухо проговори, подражавайки на маниерите на Пим:

— Уведомиха ме, че вече сте правили това, м'лорд.

М'лорд отново спря рязко.

— Кой ти каза?

При сегашните обстоятелства Роик не сметна за разумно да споменава госпожа Ворсоасон.

— Таура.

— Ехе! Може би това е тайният шифър на жените. Но нямам ключ за него. Ще ти се наложи да действаш самостоятелно, момче. — Той изсумтя малко истерично. — Но ако някога получиш поканата ѝ, пази се, това изглежда като че ли в тъмна уличка те е ослепила богиня.

После никога вече няма да бъдеш същият. Да не говорим за най-важните части на женското тяло в такива мащаби, че наистина да можеш да ги намериш. А пък ноктите — нищо не може да се сравни с трепета...

— Майлс! — прекъсна го недоумяващ глас отгоре.

Роик погледна към горната площадка и видя, че графинята, загърната в халат, се беше надвесила над парапета и наблюдаваше сина си. Откога ли стоеше там? Но тя е бетанка. Може би последните думи на сина ѝ не са я шашнали толкова, колкото Роик. А като се замисли, всъщност изобщо не се съмняваше в това.

— Добро утро, мамо — успя да произнесе м'лорд. — Някакво копеле се опитало да убие Екатерин — чу ли вече? Когато го хвана, кълна се: разчленяването на Безумния император Юри ще прилича на чаена церемония...

— Да, ИмпСи ни държи в течение на всичко през цялото време, а току-що говорих с Елен. Сега изглежда всичко е под контрол, ако не броим факта, че трябва да уговаряме Пим да не се хвърля от Звездния мост като изкупление. Той е много разстроен от своята небрежност. За Бога, качи се, вземи приспивателно и поспи поне малко.

— Не ми трябва таблетки. Трябва да проверя градината. Трябва да проверя всичко...

— Градината е в ред. Всичко е наред. И както току-що се убеди, в лицето на оръженосец Роик, твойт персонал е повече от компетентен. — Тя започна да слиза надолу. Погледът ѝ беше пълен с непреклонна решимост. — Сега ти е нужно или приспивателно, или удар с чук по главата. Няма да допусна да се появиш пред своята с нищо непровинила се невеста в това състояние, в което се намираш сега, или в по-лошо, ако не поспиш до обед. Това не е справедливо спрямо нея.

— В тази сватба нищо не е справедливо спрямо нея — мрачно промърмори м'лорд. — Тя се страхуваше, че отново ще настъпи онзи кошмар, какъвто беше първият ѝ брак. Е, не! Това ще бъде съвсем друг кошмар, далеч по-страшен. Как мога да я помоля да застане до мен под обстрел, ако...

— Доколкото си спомням, тя те помоли, а не ти нея. И аз бях там, не забравяй. Стига си дрънкал глупости.

Графинята го хвана за лакътя и почти насила го повлече нагоре. Роик мислено отбеляза използваната от нея хватка, за всеки случай. Тя

се огледа през рамо и адресира към Роик ободрителна, макар и малко неочаквана усмивка, при това придружена с намигане.

* * *

Краткият остатък от тази най-впечатляваща за цялата му служба смяна премина — за огромно облекчение на Роик — без повече необичайни произшествия. Той се размина с развълнуваните прислужнички, бързаци да започнат работа в този велик ден и се качи по стълбите в своята миниатюрна стая на последния етаж, мислейки си за това, че м'лорд не е единственият, който трябва да се наспи преди появата си пред публика този следобед. Но последните импулсивни забележки на м'лорд не му позволиха да заспи веднага, навявайки доста неочаквани, но чаровни видения. Той заспа, продължавайки да се усмихва.

Няколко минути преди звъна на будилника Роик беше събуден от оръженосец Янковски, който почука на вратата.

— Пим нареди незабавно да се явиш в стаята на м'лорд. Някакъв инструктаж; не е задължително да обличаш ливреята.

— Добре.

Янковски имаше предвид парадната ливрея, макар че самият той вече беше в пълна униформа. Роик облече същите дрехи, с които беше през нощта, прекара гребен по косата си и с досада се намръщи при вида на поникналата си брада. Но „незабавно“ явно трябваше да се разбира буквално, затова той побърза да слезе.

Роик откри м'лорд в гостната на неговите апартаменти. Той вече беше наполовина облечен — копринена риза, кафяви панталони със сребърен кант, обшити със сребро тиранти, чехли. До него седеше братовчед му Иван Ворпатрил, изглеждащ великолепно в синьо-златния мундир на своя Дом. Като кум и главен свидетел на м'лорд в сватбената церемония лорд Иван изпълняваше и длъжността камердинер на младоженеца.

Един от най-приятните тайни спомени на Роик от последните седмици беше епизода, когато той в ролята си на невидима закачалка за палта наблюдаваше как великия вицекрал Воркосиган лично отведе своя красавец-племенник настрани и му обеща (с толкова тих глас, че

спокойно можеше да се нарече шепот), че ще направи кожата му на барабани, ако позволи на неуместното му чувство за хумор по какъвто и да е начин да помрачи за м'лорд приближаващото тържествено събитие. Иван през цялата седмица беше сериозен като съдия. Сред прислугата започнаха залагания колко точно ще продължи това. Помнейки този във висша степен заплашителен тон, Роик заложи на най-дългия срок и смяташе че има доста добри шансове да спечели.

Таура, също облечена във вчерашните рокля и дантелена блузка, седеше на малка кушетка в ъгъла и даваше някакви ободрителни съвети. М'лорд изглежда беше взел сънотворни, защото изглеждаше значително по-добре: очите му се проясниха, беше свеж, избръснат и почти спокоен.

— Екатерин е тук — съобщи той на Роик с потресения тон на командващ гарнизон, от който неочаквано са свалили обсадата. — Булката и съпровождащите я за подготовката се настаниха в апартаментите на майка ми. Тя сега ще я доведе. И тя трябва да присъства.

Да присъства на какво?

Незададения въпрос на Роик получи незабавен отговор: в гостната влезе самият шеф на ИмПСи генерал Алегре в парадна зелена униформа. Придружаваше го графът, който също беше успял да се облече в парадната униформа на своя Дом. И Алегре беше гост на сватбата, но явно не беше пристигнал един час по-рано само заради компанията.

Графинята и Екатерин влязоха почти след тях. Графинята изглеждаше прекрасно в нещо блестящо и зелено, а бъдещата м'лейди все още носеше траурната си рокля, но косите ѝ вече бяха подредени в сложен възел, украсен с розови пъпки и някакви дивни ароматни цветенца, чийто имена Роик не знаеше. И двете жени изглеждаха сериозни, но когато Екатерин срещна погледа на м'лорд, в очите ѝ проблясна сянка на очакваното щастие. Улавяйки този изпълнен с чувства поглед, Роик неволно отклони очи, чувствайки се като неуместен зяпач. И при това успя да забележи изражението на Таура: дълбокомислено-одобрително и в същото време доста тъжно.

Иван донесе няколко излишни стола и всички се настаниха около малката маса до прозореца. Госпожа Ворсоасон седна до м'лорд: благопристойно, но без да се отдръпва излишно дори на сантиметър. А

той ѝ стисна ръката. Роик успя да се настани до Таура; тя му се усмихна от височината на ръста си. Тези апартаменти някога се заемаха от покойния генерал, великия Пьотр Воркосиган. А после се заеха от правещия стремителна кариера млад лорд ревизор. Именно тук, а не в пищните парадни стаи на долния етаж, са се провеждали многобройните военни, политически и тайни съвещания, правещи историята на Бараяр. Роик даже не можеше да си представи колко са били тези съвещания.

— Дойдох по-рано, за да мога лично да ви предоставя последните сведения, получени от ИмпСи. Майлс, госпожо Ворсоасон, графе, графиньо. — Алегре, подпрял се на облегалката на кушетката, кимна на всички подред. Той бръкна във вътрешния джоб на куртката си и извади оттам прозрачен пакет, в който блестеше и се преливаше нещо бяло. — И за да ви върна това. След като моите съдебно-медицински експерти взеха образец от веществото и регистрираха всички данни, им наредих да го почистят. Сега колието вече не е опасно.

М'лорд внимателно взе пакета и го сложи на масата.

— А знаете ли вече на кого трябва да изпратим благодарствено писмо за този подарък? Нямам търпение да го връча лично...

Под шеговития той явно се усещаше зле стаена заплаха.

— Честно казано, разследването приключи доста по-бързо, отколкото очаквах — отговори Алегре. — Печатите от Ескобар на външната опаковка са подправени доста качествено, но анализа на вътрешната опаковка показва нейния бараярски произход. А след като разбрахме на коя планета трябва да провеждаме търсенето, самото украшение се оказа достатъчно уникално (между другото, то наистина има земен произход), за да можем без затруднения да проследим пътя му чрез митническите документи на бижутера. Преди две седмици е било закупено във Ворбар Султана за крупна сума, платена в брой. А записите на охранителната система на магазина за този месец още не бяха изтрети. Моят агент е разпознал със сигурност лорд Ворбаталия.

М'лорд издиша с подсвирване.

— Той беше в краткия ми списък. Да. Не е чудно, че толкова бързаше да отлети от планетата.

— Той е затънал до уши в този заговор, но планът не е негов. Помниш ли, ти още преди три седмици ми каза, че макар и в основата

на операцията да се забелязва мозък, си готов да се закълнеш, че не е в главата на Ворбаталия?

— Да — потвърди м'лорд. — Сметнах го за прикритие. Трябвало е да го купят заради връзките му. И заради яхтата му, разбира се.

— Оказа се прав. Преди около три часа арестувахме джексънианския му консултант.

— Той е при вас!

— Той е при нас. И сега той може да почака. — Алегре мрачно кимна на м'лорд. — Макар че му стигаше умът да не привлича вниманието към себе си, опитвайки се да отлети от планетата, един от моите аналитици, който вчера дойде да прегледа новите данни, получени заедно с колието, успя да открие зависимости, които ни изведоха до този човек и позволи да го идентифицираме. Е, честно казано, арестувахме трима заподозряни, но суперпентотала позволи да изключим двама от тях. Отровата е била получена от човек на име Лука Трапан.

М'лорд беззвучно повтори това име. Лицето му се изкриви от досада.

— По дяволите! Сигурни ли сте? Никога не съм го чувал.

— Съвсем сигурни. Изглежда, е свързан с групата Бхарапутра на Архипелага Джексън.

— Е... Да, там той е могъл да получи доста объркана информация с двугодишна давност за мен и Куин. И за двете ми личности, казано честно. И това обяснява високото качество на фалшификата. Но защо толкова злобна атака? Много ме тревожи фактът, че някакъв абсолютно непознат за мене човек... Пътищата ни пресичали ли са се някога?

Алегре сви рамене.

— Изглежда, че не. Съдейки по предварителния разпит, това е бил чисто професионален капан. Макар че по времето, когато си разгромил организацията му, той не е изпитвал особена любов към тебе. Изглежда че талантят да си създаваш нови врагове още е налице. Планът е бил да се създаде пълен хаос в разследването ти веднага след като групата отлети от планетата. Съдейки по всичко, смятали са да ни подхвърлят Ворбаталия в качеството си на жертвено агне. Но ние ги хванахме около осем дни по-рано. В този момент колието току-що е било регистрирано в документите на куриерската служба.

М'лорд заскърца със зъби.

— Ворбаталия беше в ръцете ви цели два дена. И суперпентотала не ви помогна да откриете такова нещо?

Алегре се намръщи.

— Преди да дойда тук, отново прегледах всички протоколи от разпитите. Тази работа е била готова да изплува. Но за да получи отговор при разпита, дори — и особено — с използване на суперпентотал, колкото и да е полезен този серум на истината, трябва да се знае достатъчно, за да се зададе нужния въпрос. Моите следователи са се съсредоточили на принцеса Оливия. Между другото, групата по отвличането наистина е била превозена с яхтата на Ворбаталия.

— Така си и знаех — изхъмка м'лорд.

— Смятам, че още няколко дена — и щяхме сами да се натъкнем на този план с колието — каза Алегре.

М'лорд погледна часовника си и доста хрипкаво каза:

— Всъщност щяхме да се натъкнем на него след около час. Сами.

Алегре кимна, открито съгласявайки се с казаното.

— За нещастие, да. Госпожо Ворсоасон — тук той докосна челото си, отдавайки ѝ чест далеч по-отчетливо, отколкото беше прието в ИмпСи, — от свое име и от името на моята организация бих искал да ви поднеса най-искрените си извинения. Милорд ревизор. Графе. Графиньо. — Той погледна към Роик и Таура, седящи един до друг на кушетката срещу него. — За щастие, ИмпСи не е последната линия на вашата отбрана.

— Именно — промърмори графът, който се беше настанил на твърд стол, обърнат с гърба напред, и удобно положил ръце на облегалката.

До този момент той слушаше много внимателно, но без коментари. Графиня Воркосиган седеше до него. Пръстите ѝ легнаха на рамото му и той притисна ръката ѝ към себе си.

Алегре каза:

— Илиян веднъж ми каза, че тайната на огромната роля, която Воркосиган играят в историята на Бараяр, се състои в това, какви хора привлича на служба при тях. Щастлив съм да видя, че това си остава така и сега. Оръженосец Роик, сержант Таура — ИмпСи ви поздравява

и ви поднася такава дълбока благодарност, каквато не мога да изразя с думи.

И той им отдаде чест — сериозен жест, напълно лишен от привичната му ирония.

Роик замига и наведе глава вместо поздрав, понеже изобщо не беше сигурен има ли право на това. Той не знаеше дали не трябва да каже нещо. Оставаше му само да се надява, че няма да искат от него речи, както беше след онова произшествие в Хасадар. Това беше по-страшно и от иглена пушка. Той леко изкриви очи и улови погледа на Таура. Очите ѝ блестяха ярко. Искаше му се да пита нея. Искаше му се да ѝ зададе хиляди въпроси, но не тук. Ще останат ли поне още веднъж насаме? Не и в близките часове, това е сигурно.

— Е, скъпа — М'лорд продължително въздъхна, гледайки прозрачния пакет на масата. — Мисля, че това е последното ти предупреждение. Ако тръгнеш с мен, ще тръгнеш срещу опасността. Не ми се иска да е така. Но ще бъде така, докато служи... на това, на което служи.

Бъдещата м'лейди погледна към графинята, която ѝ отговори с доста тъжна усмивка.

— Никога не съм си представяла, че за лейди Воркосиган може да бъде иначе.

— Ще наредя да го унищожат — каза м'лорд, протягайки ръка към колието.

— Не — спря го бъдещата м'лейди, присвивайки очи. — Почакай.

Той замря, гледайки я въпросително.

— Това ми е изпратено като подарък. Това е мой сувенир. Ще го запазя. Бих си го сложила като знак на вежливост към твоята приятелка. — Тя посегна към пакета, взе го, подхвърли го във въздуха, хвана го — и здраво го стисна с тънките си пръсти. Хищната ѝ усмивка зашемети Роик. — Ще го сложа като предизвикателство към нашите врагове.

М'лорд я опари с възхитения си поглед.

Графинята се възползва от удобния момент (Роик реши, че иска да попречи на сина си да се отплесне в сантименталности) и почука по ръчния си хронометър.

— А какво ще кажете и да облечете нещо? Време е да се приготвяме.

М'лорд леко пребледня.

— Да, разбира се!

Той целуна ръката на бъдещата м'лейди и изглежда, не искаше да я пуска. Графиня Воркосиган изпрати всички в коридора, оставяйки в гостната само м'лорд и братовчед му и плътно затвори вратата след себе си.

— Той изглежда много по-добре — каза й Роик, озъртайки се назад. — Изглежда, вашето приспивателно е свършило работа.

— Да, плюс тези успокоителни, които наредих на Арал да му даде, когато отиде да го буди. Изглежда че двойната доза е точно колкото трябваше.

Тя взе съпруга си под ръка.

— Аз все още смятам, че трябваше да му дам тройна — промърмори той.

— Стига, достатъчно е. Нашия младоженец трябва да е спокоен, не затыпал.

Тя повлече госпожа Ворсоасон по стълбите. Графът отведе със себе си Алегре, възползвайки се от случая да обсъди нещо с него — или, може би, да пийнат.

Таура ги изпрати с поглед. На устните й играеше странна усмивка.

— Знаеш ли, отначало не бях сигурна относно тази жена за Майлс, но изглежда, че доста му подхожда. Тези негови ворски шегички винаги са обърквали Ели. А Екатерина ги носи в кръвта си, като него. Господ да им помага и на двамата.

Роик смяташе да каже, че според него м'лейди е доста повече, отколкото заслужава м'лорд, но последните думи на Таура го объркаха напълно.

— А? Да. Тя е истински вор, това е вярно. А това не е лека работа.

Таура тръгна по коридора към стаята си, но на ъгъла се спря и полуобърната попита:

— Е, какво ще правиш след празненството?

— Застъпвам на нощно дежурство.

Роик изведнъж осъзна неприятно какво означава „през цялата проклета седмица“. А Таура ще остане на Бараяр само десет дена.

— А-а!

Тя бързо се отдалечи. Роик погледна часовника си и изпъшка. Онзи щедър срок, който беше планирал да отдели за обличане и подготовка за тържественото дежурство, почти беше изтекъл. Той на бегом хукна по стълбите.

* * *

Когато Роик успя да заеме отреденото му място, гостите вече започнаха да пристигат. На него бе отредена ролята на помощник на Пим, който стоеше зад гърба на граф и графиня Воркосиган. Някои от най-близките гости вече бяха по местата си — лейди Алис Ворпатрил, изпълняваща длъжността помощничка на домакинята и общ организатор, нейния добродушно разсеян кавалер, Саймън Илиан, двамата Ботари-Джесек, Мейхю, когото Ники изглежда беше прикрепил към себе си за постоянно, всякакви Ворвейни, изливащи се от препълненото жилище на лорд ревизор Вортиц в стаите за гости на замъка Воркосиган. Приятелят на м'лорд комодор Галени, началник на комарския отдел на ИмПСи, пристигна преди другите с жена си и най-близките сподвижници на м'лорд от партията на прогресистите, Ворбретен и Ворутиер.

Комодор Куделка и съпругата му, които всички познаваха като Ку и Дру, пристигнаха с дъщеря си Марсия. Марсия трябваше да бъде шаферка на госпожа Ворсоасон, замествайки най-близката приятелка на бъдещата м'лейди, друга дъщеря на Куделка, Карин. Карин Куделка още не беше завършила образованието си на Колония Бета. Тя и братът на м'лорд, Марк, щяха да липсват на много хора днес (но не и на Роик, който още помнеше инцидента с буболечешкото масло), но междупланетните полети щяха да отнемат твърде много време. Но като сватбен подарък Марк подари на новобрачните сертификат за едноседмична почивка в луксозен и много скъп бетански курорт, така че най-вероятно м'лорд и съпругата му щяха скоро да посетят брата на м'лорд и приятелката на м'лейди, да не говорим за бетанските роднини на м'лорд. От гледна точка на охраната, този подарък поне отлагаше всички проблеми с безопасността за по-неопределено време.

Марсия беше спешно отведена нагоре от специално отделената за това прислужничка. Кавалерът на Марсия, деловият партньор на лорд Марк, доктор Боргос, беше незабелязано отведен настрана от Пим, за да провери не крие ли някакви изненади от сорта на насекоми за подаръци, но този път ученият се оказа чист. Марсия се върна

неочаквано бързо и замислено мръщейки чело, отново завладя своя спътник, отвеждайки го в търсене на напитки и приятна беседа.

Лорд ревизор и госпожа професор Вортиц пристигнаха с останалите Ворвейни, образувайки многоброен отряд: четири братя, три жени, десет деца, бащата и мащехата на бъдещата м'лейди, в добавка към любимите й чичо и леля. Роик видя как Ники горделиво демонстрира Ард на тълпата потресени роднини Ворвейн, уговаряйки скоковия пилот да разкаже на очарованите си слушатели нещо интересно за галактическите войни. При това на Роик му стана ясно, че нямаше нужда Ники да го уговаря много дълго. Обкръжен от толкова искрено внимание, бетанския пилот съвсем се разприказва.

Ворвейн се държаха смело в изтънчената компания, която обикновено се събираше в замъка Воркосиган. Е, лорд ревизор Вортиц се славеше с това, че не признаваше никакъв социален статус, ако не е подплатен със сериозни технически познания. Но дори и най-смелият от големите братя притихна и се замисли, когато обявиха пристигането на граф Грегор и графиня Лаиса Ворбара. Императорът и императрицата решиха да посетят това уж скромно бракосъчетание като равни на Воркосиган, което избави от проблеми с протокола не само всички присъстващи, но и тях самите. Само в униформата на своя графски Дом императорът можеше публично да прегърне своя най-малък приемен брат Майлс, който изтича надолу по стълбите, за да го посрещне — и не по-малко искрено да отговори на прегръдката му.

Общо на „скромната“ сватба присъстваха сто и двадесет души. Замъка Воркосиган успя да побере всичките.

Най-накрая настъпи решаващият момент. В преддверието и близките до него стаи се вдигна кратка шумотевица — гостите отново облякоха връхните си дрехи и се отправиха към градината зад замъка. Въздухът беше студен, но не леден и, за щастие, нямаше вятър. Небето беше тъмносиньо, а ниското зимно слънце — като разтопено злато. То превърна заснежената градина в позлатена, блестяща, зашеметяваща и съвършено уникална сцена — именно за това си мечтаеше м'лорд. Цветята и лентите бяха съсредоточени около централната площадка като великолепно допълнение на природния блясък на леда, снега и светлината.

Роик почти не се съмняваше, че двата много реалистични заека, съвкупляващи се под един невзрачен храст, не фигурираха в

поръчаните от м'лорд ледени украшения. Те не останаха без внимание: първият забелязал ги човек моментално ги показва на всички стоящи наблизо. Иван Ворпатрил отклони поглед от веселата художествена непристойност (зайците се усмихваха), опитвайки се да изглежда абсолютно невинен. Хвърленият към него заплашителен поглед от графа беше компрометиран от неволното прихване, което премина в смях, след като графинята прошепна нещо в ухото му.

Свидетелите на младоженеца заеха местата си. Почистените от снега пътеки се събираха в центъра на градината в широк кръг, покрит с мрамор. Гербът на Воркосиган — планини и кленов лист — беше оформен чрез цветни плочки. В това напълно логично място за даващите обетите си беше оформен малък кръг от разноцветно зърно. Около него беше начертана многолъчна звезда за главните свидетели. Още един кръг от зърно, очертаващ временна пътечка, ограждаше първите два, осигурявайки на останалите гости възможност да не намокрят краката си.

Роик, който за първи път след полагането на васалната си клетва носеше шпага, зае мястото си в церемониалния шпалир от оръженосци, които се построиха на главната пътека. Той разтревожено се огледа. Неизвестно защо Таура не се възвисяваше сред гостите на младоженеца, които започнаха да заемат местата си по външния кръг. М'лорд се беше вкопчил в синия ръкав на братовчед си Иван и гледаше към входа с почти болезнено вълнение. С големи трудности успяха да уговорят м'лорд да не докарва коня си в града, за да превози булката от дома в съответствие с ворските обичаи. Макар че Роик не се и съмняваше, че спокойното възрастно животно ще причини далеч по-малко проблеми, отколкото неговият стопанин. Както и да е, Ворвейн се появи на церемонията пеша.

Лейди Алис, в ролята си на сватбен суфльор, възглавяваше церемонията. След нея вървеше булката, опирайки се на ръката на объркано примигващия ѝ баща. Тя цялата светеше в своето болеро и пола от бежов бархет, обшит със сребро. Краката ѝ, обути в елегантни ботушки, стъпваха решително, а погледът ѝ търсеше в тълпата едно-единствено лице. Тройният наниз от перли, украсяващ шията ѝ, преливаше от предизвикателни сигнали, разбираеми само за неколцина от присъстващите. Съдейки по леко притворените очи и странната усмивка, император Грегор също се числеше към тях.

Сигурно Роик беше единственият от присъстващите, чийто поглед не се задържа върху булката, защото редом до мащехата ѝ, на мястото на... не, в качеството си на шаферка вървеше сержант Таура. Роик изкриви очи, продължавайки да стои изпънат. Да, ето я и Марсия Куделка — стои с доктор Боргос във външния кръг. Явно беше низвергната до обикновен гост, но не изглеждаше обидена. Нещо повече — тя като че ли наблюдаваше Таура с удовлетворение. Тоалетът на Таура изглеждаше точно така, както беше обещала лейди Алис. Бархетът с цвят на шампанско беше подбран точно според цвета на очите ѝ, които блестяха ярко и изглеждаха още по-големи. Ръкавите на болерото и дългата пола бяха украсени с черна ивица, обшити със спирални шарки. Кремави орхидеи бяха вплетени в събраните ѝ на възел коси. Роик си помисли, че през целия си живот не беше виждал нещо по-поразително и екзотично.

Всички заеха местата си. М'лорд и бъдещата м'лейди застанаха във вътрешния кръг, вкопчвайки се за ръце точно като двама умиращи влюбени. Булката не просто сияеше, тя светеше цялата. Младоженецът изглеждаше шашардисан. На Лорд Иван и Таура бяха подадени две чувалчета със зърно, за да затворят кръга, след което застанаха в своите лъчи на звездата между графа и графинята и Ворвейн с жена си. Лейди Алис започна да чете обетите, а м'лорд и бъдещата... не, вече настояща м'лейди ги повтаряха. Нейният глас звучеше ясно, неговият трепна веднъж. Целувката изглеждаше удивително изящно: м'лейди приклепна в изящен реверанс, така че на м'лорд не му се наложи да се протяга нагоре. Това говореше за предвидливост и репетиции. Много репетиции.

Лорд Иван демонстративно разкъса зърнения кръг с ботуша си и тържествуващо получи на изхода целувка от новобрачните. Лорд и лейди Воркосиган излязоха от ослепителната ледена градина, минавайки между строените в две колони оръженосци. Извадените шпаги се спускаха в краката им, а зад гърба им приветствено се вдигаха. А когато Пим възглави Поздравът на Оръженосците, двайсет възторжени мъжки гласа се разнесоха из градината, многократно се отразиха от стените, обкръжаващи градината и с грохот се понесоха в небето. М'лорд ухилено се огледа и смутено почервения, явно зарадван от такъв оглушителен прием.

В ролите си на шаферка и кум ги следваха Таура и лорд Иван, хванати под ръка. Тя беше наклонила глава и се смееше, слушайки думите му. Оръженосците продължиха да стоят изпънати, докато главните участници в церемонията минаваха покрай тях, след което в строй измаршируваха след тях. Отзад тръгнаха тълпите с гости — всички се връщаха в замъка Воркосиган. Всичко мина идеално. Пим имаше такъв вид, като че ли всеки момент щеше да припадне от облекчение.

Парадната столова на замъка Воркосиган можеше да побере деветдесет и шест души: за целта двете дълги маси се поставяха паралелно. Тези, за които нямаше място, ги настаниха в съседната стая, зад широка арка, така че всички присъстващи седнаха на практика едновременно. Тази вечер обслужването на масите не влизаше в задълженията на Роик, но в ролята си на пазител на реда и помощник в случай на непредвидени ситуации той трябваше да остане на крака и да обикаля из залите. Таура седеше на главната маса сред участниците в церемонията и най-почетните гости. Тя изглеждаше истински щастлива от разговора с високия тъмнокос красавец лорд Иван и високия тъмнокос и слабават император Грегор. Роик не можеше да ѝ пожелае по-добри събеседници, но изведнъж откри че мислено убива Иван и го заменя със себе си... А нали Иван и императора бяха образец на остроумие и находчивост! Те караха Таура да се смее — и зъбите ѝ бляскаха без всякакво смущение. А Роик сигурно щеше само да седи и мълчаливо да я гледа...

Марсия Куделка мина покрай него под арката, където се беше спрял за малко и го дари с весела усмивка.

— Привет, Роик.

Той кимна:

— Мис Марсия.

Тя проследи устремения му към главната маса поглед.

— Таура изглежда великолепно, нали?

— И още как. — Той се поколеба. — А защо вие не сте на нейното място?

Тя леко понижи глас:

— Екатерин ми разказа какво се е случило вчера. И ме попита дали няма да се обидя на замяната. А аз ѝ казах: „Господи, разбира се,

че не!“ Освен всичко останало, това ме избави от необходимостта да стоя там и да говоря с Иван. — Тя смръщи носле.

— Това е... много уместно от страна на м'лейди.

Тя сви рамене.

— Това беше единственият знак на внимание, който можеше да окаже лично. Воркосиган, разбира се, са изключителни хора, но трябва да признаеш, че те поглъщат целия. Но при това, разбира се, получаваш невероятни приключения.

Тя се повдигна на пръсти и неочаквано целуна Роик по бузата.

Той изумено докосна с пръсти мястото на целувката.

— Това пък за какво беше?

— За твоята роля през изминалата нощ. За това, че ни избави от необходимостта да живеем с истински побъркан Майлс Воркосиган. За времето, което му оставаше.

Пълният ѝ с ирония глас изведнъж трепна. Тя тръсна светлите си къдрици и се отдалечи.

* * *

В чест на радостното събитие чашите се пълнеха с най-добрите вина на графа, към които се числяха и няколко исторически бутилки, сервирани на главната маса — те бяха сложени в избата още преди Периода на Изолация. След това празненството се премести в бляскавата бална зала, приличаща на цветна градина и пълна с главозамайващи аромати на неочаквано настъпила пролет. Лорд и лейди Воркосиган откриха танците. Онези, които и след трапезата бяха запазили способността си да се движат, ги последваха по излъскания до блясък мозаичен под.

В един момент Роик успя да остане за кратко насаме с Таура, която наблюдаваше танцуващите двойки.

— Танцуваш ли, Роик? — попита го тя.

— Не мога. Дежурен съм. А ти?

— Боя се, че не знам нито един от тези танци. Макар че не се съмнявам — Майлс би ми натресъл учител по танци, ако се беше сетил за това.

— Честно казано — призна си той полугласно — аз също не мога да танцувам.

Ъгълчетата на устата ѝ се повдигнаха.

— Е, ако искаш това да си остане така, не казвай на Майлс. Иначе ще те накара да подскачаш още преди да си съобразил какво става.

Той с труд се сдържа да не захихика. Не беше лесно да се намери отговор на подобни думи, но прощалното му махване с ръка не изразяваше несъгласие.

По време на шестия танц м'лейди танцуваше близо до Роик с по-големия си брат Хю.

— Великолепен накит, Кет. От съпруга ти, нали?

— Честно казано, не. От един от деловите му партньори.

— Скъп подарък!

— Да. — От слабата усмивка на м'лейди на Роик му полазиха мравки по гърба. — Предполагам, че му е струвал всичко, което е имал.

Танцът ги отнесе нататък.

Таура определи всичко много точно. Тя наистина подхожда на м'лорд. И господ да помага... на враговете им.

Точно по разписание пристигна флайерът, с който новобрачните щяха да отлетят. Беше още рано, но полетът до Воркосиган-Сърло и езерното имение, където младоженците смятаха да прекарат медения си месец, продължаваше около два часа. И по това време на годината там ще бъде тихо. Всичко ще е покрито със сняг и спокойствие. Роик не можеше да си представи хора, които да имаха по-голяма нужда от малко спокойствие.

Поканените в замъка Воркосиган гости трябваше да прекарат няколко дена под опеката на графа и графинята, макар че галактическите гости по-късно също щяха да идат до езерото. На Роик му беше дадено да разбере, че освен всичко останало, госпожа Ботари-Джесек с мъжа си и дъщеря си е пожелала да посетят намиращият се там гроб на баща ѝ и да направи прощален помен.

Роик мислеше че Пим ще управлява флайера, но за негово изумление зад щурвала седна оръженосец Янковски. Под шумните викове на роднини и приятели новобрачните заеха местата си в пътническото отделение.

— Промених малко графика — тихо съобщи Пим на Роик, докато двамата стояха усмихнати до вратата, изпращайки флайера с поздрави. Когато се затваряше сребристая врата на отделението, се видя как м'лорд и м'лейди буквално рухнаха в обятията си, изразяващи в равни дози любов и умора. — През следващата седмица аз ще поема нощните дежурства в замъка Воркосиган. А ти получаваш една седмица отпуск с двойно празнично заплащане. С личната благодарност на м'лейди.

— О! — успя да каже Роик.

Той изумено примига. Пим ужасно се терзаше от факта, че никой, начело със самия граф, не сметна за нужно да го обвини за пропуска му при проверката на колието. Оставаше да се заключи, че Пим се е предал и е решил сам да си наложи наказание. Е, какво пък, ако се окаже, че старшият оръженосец в старанието си е отишъл твърде далеч, може да не се съмнява, че графинята незабавно ще се намеси.

— Благодаря!

— Можеш да се считаш за свободен от момента, в който графът и графинята се оттеглят.

Пим кимна и отстъпи назад. Флайерът се промъкна под портала и започна да се издига в хладното нощно небе, като че ли подгонен от приветствените викове и подсвирквания на доброжелателите.

Великолепните и продължителни фойерверки превърнаха отлитането на новобрачните в празник за всички бараярски сърца. Таура също аплодираше и крещеше и заедно с Ард Мейхю се присъедини към компанията на Ники, за да устроят във вътрешния двор допълнителна демонстрация на бомбички. Барутният дим се кълбеше във въздуха, а децата бягаха около Таура, молейки я да хвърли зарядите по-високо. Охраната и разтревожените майки биха прекратили това развлечение, но ги спираше факта, че голям пакет от удивително шумни и ярки фойерверки беше даден на Ники от самия граф.

* * *

Празникът отиваше към края си. Сънни, капризничещи деца минаваха край Роик в лимузините. Графът и графинята топло изпратиха императора и императрицата. Двайсетината незабележими слуги, предоставени от Императорския двор, се изпариха тихо и без доклади. Останалите енергични млади хора завзеха балната зала за танци, които повече съответстваха на вкусовете им. Техните уморени родители потърсиха тихи ъгълчета в парадните стаи, за да си поговорят и опитат поредната порция от най-добрите вина на графа.

Роик откри Таура в една от малките странични стаички. Тя стоеше на диван от любимия ѝ здрав модел и замислено се разправяше с чиния деликатеси на мама Кости, разположена на придърпаната към дивана малка масичка за списания. Видът ѝ беше сънен и доволен — и в същото време леко отдалечен от всичко ставащо. Като че ли беше гост в собствения си живот...

Роик ѝ отпрати усмивка, кимване и приветствено махване с ръка. Той съжаляваше, че не съобрази да вземе рози или нещо от този род. А и какво ли можеше да подари на тази жена? Може би най-хубавите шоколадови бонбони? Аха, само че сега те щяха да са излишни. Утре непременно ще го направи.

— Ъ-ъ... добре ли прекара?

— О, да. Чудесно. — Тя се облегна назад и му се усмихна — почти отдолу нагоре, което беше доста необичайна гледна точка за него. Но и така тя изглеждаше прекрасно. През главата му мина онова, което м'лорд каза за разликите в ръста в хоризонтално положение. Тя потупа дивана до себе си. Роик се огледа, пребори навика си да стои в стойка „свободно“ и седна. Едва тогава забеляза, че краката го болят.

Настъпилото мълчание беше дружеско, без всякакво напрежение — но след малко той го наруши:

— Харесва ли ти Бараяр?

— Много добре погостувах тук. Много по-добре, отколкото можех да мечтая.

Още десет дена.

Десет дена — това е един миг. Десет дена бяха абсолютно недостатъчни за всичко, което той трябваше да ѝ каже, подари, да направи. Виж, десет години щяха да са достатъчни като за начало...

— А ти... ъ-ъ... не си ли се замисляла да останеш? Тук? Това може да стане, нали знаеш. Да намериш такова място, което да ти подхожда. Или да го създадеш.

М'лорд ще съобрази как точно, ако това изобщо е възможно. Чувствайки се невероятно смел, той позволи на пръстите си да стиснат ръката ѝ, лежаща на дивана между тях.

Веждите ѝ изразително се вдигнаха.

— Вече имам място, което да ми подхожда.

— Да, но... завинаги? Според мен, вие, наемниците, имате много ненадежден живот. Без твърда почва под краката си. И нищо не е вечно, дори и организациите.

— Никой не живее толкова дълго, че да реализира всичките си възможности. — Тя помълча за секунда и добави. — Онези хора, които са ме създавали, не са смятали, че генетическата програма на супервойника трябва да се включва дълъг живот. Майлс изказа по този въпрос някои неласкави мнения, но... Та така. Флотските медици ми дават още около година.

— О!

Трябваше му почти минута, за да осмисли чутото. В него изведнъж се появи огромна ледена буца. Множеството мъгляви фрази, чути през последните няколко дена, изведнъж придобиха смисъл. И той много съжаляваше за това.

Не! О, не!

— Ей, не го преживявай толкова. — Пръстите ѝ стиснаха неговите в отговор. — Тези копелета ми дават този срок вече четири години подред. Виждала съм как другите войници минават през цялата си кариера и умират, докато медиците се въртят около мен. И аз престанах да се притеснявам за това.

Той изобщо не можеше да си представи, какво може да отговори на това. Да вие явно нямаше смисъл. И вместо това той се приближи още малко към нея.

Тя внимателно го погледна.

— Някои момчета след като чуят това се плашат и бягат. Това не е заразно.

Роик трескаво преглътна.

— Аз не бягам.

— Виждам. — Тя потърка темето си със свободната ръка. От прическата ѝ падна листче от орхидея и легна на покритото с бархет рамо. — Част от ума ми иска медиците да намерят някакво лекарство. А другата част казва: по дяволите всичко това. Всеки ден — това е подарък. И що се отнася до мен, аз късам опаковката и го консумирам на място.

Той потресено я гледаше. Пръстите му рефлекторно се свиха, сякаш ако не я държеше достатъчно силно, щяха да я отведат от него още сега. Той се приближи още, взе от рамото ѝ нежното листо и го притисна към устните си. А след това дълбоко, изплашено въздъхна и попита:

— А можеш ли да ме научиш как се прави това?

Фантастичните ѝ златни очи се разшириха.

— Ой, Роик! Не съм чувала по-деликатно изказано предложение в живота си. Колко е красиво... — Тя неуверено помълча. — Ъ... Това наистина беше предложение, нали? Още не съм сигурна, че говоря по бараярски.

Окончателно паникьосан, той изтърси, както се надяваше, по войнишки:

— Мадам! Да, мадам!

Това му донесе широка зъбата усмивка — не от онези, които вече имаше възможност да види. И на него също му се прииска да падне по гръб — само че не припаднал. Той се огледа. Слабо осветената стая беше осеяна със захвърлени чинии и чаши. От съседната стая се чуваха тихи разговори. Някъде в по-далечно помещение тихо биеше часовник. Роик не пожела да брои ударите му.

Те плаваха в мехур от изчезващо време — жива топлина в сърцето на лютата зима. Той се наклони напред, вдигна лице, обви с ръце топлатата ѝ шия, придърпа главата ѝ по-близо. Това се оказа лесно. Устните им се докоснаха, сляха се.

След няколко минути той потресено въздъхна с треперещ глас.

— Охо!

А след още няколко минути те се качиха нагоре, държейки се за ръце.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.